

Tineretul lumii

Amatorii fotografi s-au inspirat totdeauna din frumusețile multiple și veșnic variate ale naturii. Ei se folosesc de aparatele lor cu „o mare rutină”, fixează obiectivul, fac fotografia și încredințează laboratorului dezvoltatului ei, după care așteaptă să li se servească gata făcute fotografiile dezvoltate.

Se întâmplă adesea ca, spre marea lor mirare, pelicula să prezinte pătrățele „goale” în locul imaginii (aceasta fiindcă obiectivul a fost acoperit când s-a făcut fotografia) sau, din cauză că expunerea a fost prea lungă sau prea puternică, în locul imaginii să iasă un pătrat complet negru.

Sfătuim pe cei ce s-au recunoscut în cele de mai sus să nu deznădăjduiască. Să-și dea mai multă osteneală. Să caute teme fotogenice atât în natură cât și în oraș. Să fotografieze tot ce le place și apoi să dezvolpeze ei singuri! E drept, fotografia este o artă, dar nu poți deveni artist decât familiarizându-te cu tehnica ei.

Atunci când la fotografiat ne lăsăm călăuziți de legile unei bune compoziții fotografice, de o armonie de ansamblu a luminii și de o bună mînuire a aparatului, putem într-adevăr spune că munca noastră devine artistică.

Să privim acum câteva din fotografiile artistice ce ni le-au trimis amatorii:

- 1 Tunelul stadionului—de Włodzimierz Piełchowski (Polonia)
- 2 Nisip în încălțăminte—de Waclaw Nowak, Cracovia (Polonia)
- 3 Preerte din Mongolia de Sud — de Yuan Lu-sun (China)
- 4 Chiciură — de K. Sapeliev, Moscova (U.R.S.S.)

Revistă internațională a tineretului publicată de F. M. T. D. Apare lunar în limbile: germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă, și o dată la două luni: în arabă și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE

Director: Werner LAMBERZ (R. D. G.)
Redactor-Șef: Sukhendu MAJUMDER (India)
Membrii: CHARVENET Paulette (Franța), CHEIKH Bara Lo (Senegal), JEUTNER Klaus (R. D. G.), KÄLLBERG Sture (Suedia), KHRAISHI Ibrahim (Iordania), LATORRE E. (Spania), VOLODIN Lev (U.R.S.S.), WILLISTON Floyd (CANADA).

ADRESE
Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest VI—Ungaria.
Redacția editiei în limba română: București, Piața Scintei nr. 1.

DRAGI CITITORI DIN ROMÂNIA,

Dacă doriți adrese ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă **SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.**, Benczur-utca 34, Budapest VI, R. P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelice completă în valoare de 1,50 lei.

În cazul când solicitați și publicarea unui anunț la rubrica „prietenilor prin corespondență” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 lei. **TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D.** Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex.: franceză, engleză, rusă etc.).

ATEVA FOTOGRAFII ARTISTICE

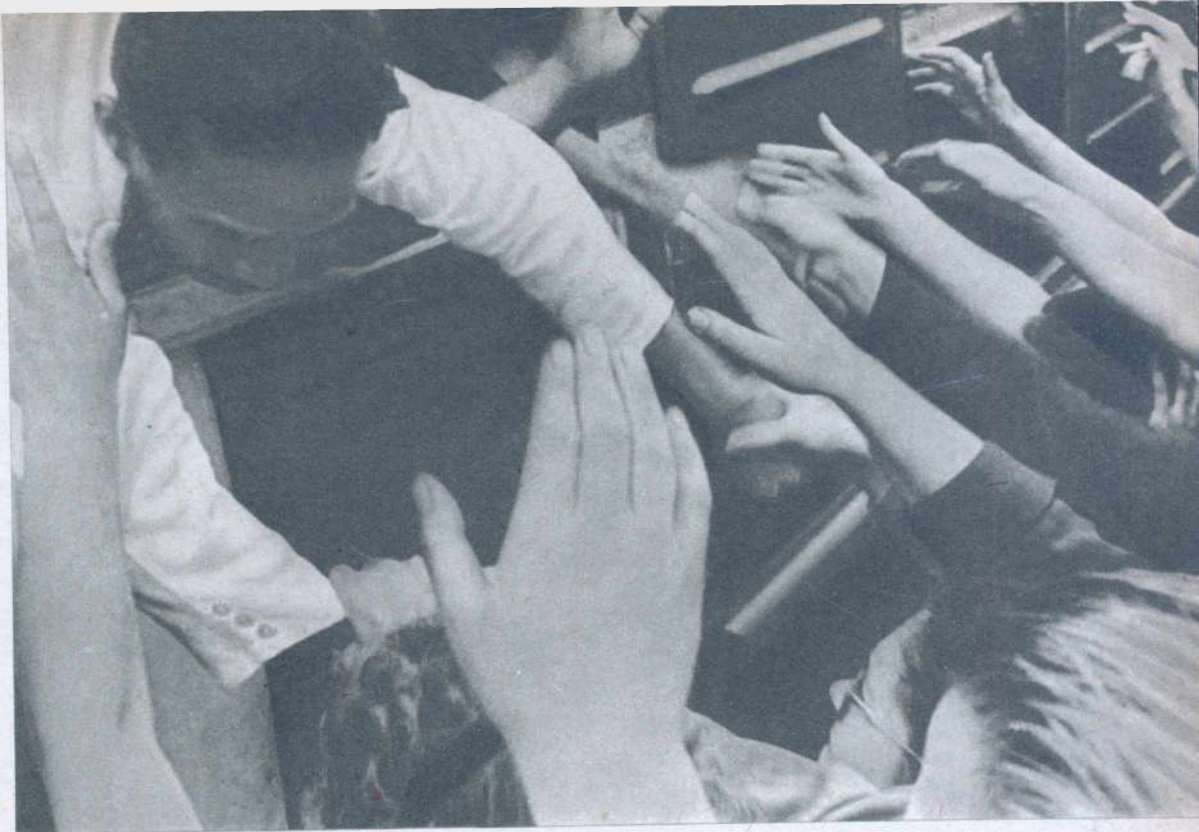
S u m a r

Pag.

- 1 Răsăritul și Apusul pot și trebuie să se întâlnească
- 2 Președintele Nasser salută „Tineretul lumii”
- 3 Zece ani de prietenie între tineri
- 4 Umbre? Da, dar avem încredere în viitor!
- 5 Să lărgim relațiile reciproce de prietenie și de colaborare
- 6 Să dezvoltăm solidaritatea și prietenia internațională
- 7 „Relațiile noastre să se lărgescă, prietenia noastră să se întărească!”
- 8 Cea de-a XVII-a ediție a Jocurilor olimpice departate încă, dar totuși apropiate
- 10 Cîteva cuvinte despre...
- 11 Cîntecul păcii — Filatelie
- 12 Fericire poporului algerian
- 14 Ziua tineretului sovietic
- 16 Convorbire cu delegația japoneză
- 17 5 tineri japonezi în vizită la Paris
- 18 O vizită în Republica Federală Germană
- 19 Hydromede și Atomito
- 20 „Tineretul lumii” și tineretul muncitor argentinian
- 22 Spre cel de-al VII-lea Festival
- 23 Nu poate exista progres fără colaborare
- 24 O felle de pîne
- 26 Cinematografia belgiană
- 27 Cuvinte încrucișate
- 28 Cine vrea să corespundă cu noi?

COPERTA NOASTRĂ:

„Ne vom reîntîlni la cel de-al VII-lea Festival!”

RĂSĂRITUL ȘI APUSUL *pot și trebuie* SĂ SE ÎNTÎLNEASCĂ

Lumea s-a schimbat foarte mult de cînd Kipling a scris cu cinism: „Răsăritul e Răsăritul, iar Apusul e Apusul, niciodată nu se vor putea întîlni”. Desigur că atît timp cît Occidentul se ducea în Răsărit ca stăpîn și nu ca prieten, era imposibil ca cele două lumi să „se întîlnească”. Dar era și mai este încă greșit să crezi că Apusul va fi mereu stăpînul, iar Răsăritul veșnic sclavul. Barierele ce despart cele două lumi nu pot dăinui pentru totdeauna.

Răsăritul este, pe drept cuvînt, mîndru de civilizația și cultura sa, care, în unele țări, datează cu mii de ani înaintea erei noastre. La fel Apusul este mîndru de progresele sale industriale, de dezvoltarea sa științifică, materială etc., pe care le poate pune la dispoziția altor regiuni înapoiate din punct de vedere industrial. Totuși în timp ce unii (colonialistii) disprețuiau sau nu apreciau îndeajuns această bogată comoară a civilizației omenesti, ceilalți — adică popoarele răsăritene — priveau cu neîncredere Apusul. Prăpastia se lărgea mereu...

În zilele noastre, tabloul este oarecum schimbat. Aproape întreaga Asie este liberă, iar Africa se îndreaptă cu hotărîre spre noi speranțe și prinde încredere.

Astăzi tinerii din toate țările Asiei și Africii caută prietenia tinerilor europeni, care, la rîndul lor, le întind o mînă prietenoasă. Cum să facem pentru a satisface aceste năzuințe comune? Cum să facem să se strîngă și să se înmulțească aceste legături de prietenie?

Cea mai bună cale ce ni se oferă este cea a schimburilor de studenți. Diferitele guverne ar trebui să întreprindă de îndată demersuri pentru promovarea unor astfel de schimburi. Un mare număr de stu-

(Continuare în pag. 2)

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Cu prilejul trecerii sale prin Budapesta, d-l Gamal Abdel Nasser, președintele Republicii Arabe Unite, a declarat redactorului responsabil al ediției arabe a „Tineretul lumii”:

- Vă urez ca revista aceasta să fie un instrument de unitate pentru tineretul lumii, ca ea să apropie ideile și să întărească relațiile dintre tineri în favoarea omenirii și a bunet stărt a popoarelor. Fiindcă - a adăugat el - tineretul poartă răspunderea viitorului și trebuie să muncească pentru a-și face această responsabilitate mai ușoară și mai rodnică.

D-l Nasser a urât apot mult succes viitorului Festival Mondial al Tineretului de la Viena, spunând între altele:

- Sper că festivalul va fi un mijloc de apropiere între tineri și de întărire a relațiilor dintre ei.

De aeroportul din Budapesta, președintele Nasser salută „Tineretul lumii”

PREȘEDINTELE NASSER SALUTĂ „TINERETUL LUMII”

(urmare din pag. 1)

denți urmează la universitățile din diferite orașe europene. Tinerii europeni ar trebui să-i cunoască și să lege cu ei prietenii. Aceeași răspundere ar trebui să o ia asupra lor și studenții din Asia și Africa, care ar trebui să întărească aceste legături de prietenie.

Turismul trebuie să fie foarte mult încurajat, și în scopul acesta trebuie să intervenim pe lângă guvernele noastre ca ele să ne acorde înlesnirile necesare.

Ar trebui inițiate schimburi bilaterale de delegații culturale și de tineret. Astfel de schimburi nu trebuie să însemne implicit și aprobarea unui anumit mod de viață. Dimpotrivă, o asemenea aprobare sau dezaprobare nu ar provoca decât noi neînțelegeri. Mai practic este să se pornească de la baze realiste, adică să se admită existența unor sisteme economice, politice și sociale diferite.

Acestea nu sînt idei originale. S-au mai făcut încercări în sensul acesta, și legăturile se înmulțesc. Totuși de cele două părți mai persistă încă o neîncredere considerabilă, iar neînțelegerea încă nu a fost înlăturată. Dar dacă ea există, cine o întreține? Politica războiului rece urmărită în anumite țări a determinat o atmosferă de îndoială și de neîncredere. Minciunile și calomniile se amestecă cu jumătățile de adevăr. Tinerilor li se refuză adesea posibilitatea de a se întâlni liber, de a se cunoaște mai îndeaproape și de a găsi adevărul. În asemenea condiții, datoria tineretului este să insiste pentru ca să i se ofere aceste posibilități. Este de asemenea de datoria noastră să oprim tentativele de isterie ce duc la război, căci ele sînt cea mai mare piedică ce se ridică acum în calea întâlnirii noastre.

Tot mai intensă este dorința de a lega relații prietenești cu tinerii din Africa și

RĂSĂRITUL ȘI APUSUL POT ȘI TREBUIE SĂ SE ÎNTÎLNEASCĂ

Asia, a căror conștiință se trezește tot mai mult. Răspunsul lor la această dorință este foarte semnificativ. De ce? Fiindcă prietenia nu este posibilă decât pe baze de egalitate și nu pe raporturi de la stăpîn la sclav. O mare responsabilitate le revine organizațiilor internaționale de tineret în vederea satisfacerii acestei nevoi crescînde de prietenie. Există un anumit număr de organizații internaționale de tineret ce posedă efective și o influență mai mult sau mai puțin importante și care reprezintă categorii mai mult sau mai puțin importante de tineri din țările Asiei și Africii. Este de asemenea adevărat că tinerii din aceste țări participă în măsură diferită la activitățile organizațiilor internaționale. Totuși toți sînt afiliați la cîte o organizație internațională

oarecare de tineret pentru a-și putea exprima dorința de a vedea stabilindu-se relații internaționale și de a înlesni prietenia dintre Răsărit și Apus. Faptul că aproape toate organizațiile internaționale vorbesc despre pace și anticolonialism arată limpede că este un fapt universal recunoscut o asemenea raporturi de prietenie trebuie să se bazeze pe pace și anticolonialism. Însă nu toți tinerii își dau încă seama de aceasta. Ar fi, așadar, exagerat să le cerem tuturor să accepte calea aceasta ca fiind cea de stabilire a prieteniei dintre Răsărit și Apus. Dar în mod general toți tinerii doresc să trăiască în prietenie unii cu alții. De aceea trebuie eliminate piedicile ce se ridică în calea unor astfel de întâlniri. Pentru a o realiza, trebuie organizate schimburi de studenți, trebuie dezvoltat și mai mult turismul, trebuie organizate schimburi culturale și sportive între delegațiile de tineri și întâlniri internaționale ale tineretului.

Festivalurile tineretului constituie de acum înainte unul din prilejurile cele mai bune pentru tinerii din toate țările de la cînta, dansa și de a se distra împreună, de a se întâlni într-o atmosferă de cordialitate. Mii de tineri veniți din lumea întreagă își dau întâlnire la festival; Răsăritul se întâlnește cu Apusul poate nu în sensul geografic al cuvîntului, ci în spiritul exprimat de acest cuvînt. Este de datoria noastră a tuturor să avem grijă ca ei să se întâlnească de data aceasta la Viena, la cel de-al VII-lea Festival, ce va avea loc în 1959 în capitala Austriei, într-o atmosferă fără precedent. Tineretul visează o situație în care Răsăritul și Apusul să nu stea fiecare pe pozițiile lor, ci să se întâlnească „amîndouă” îmbrățișîndu-se frățește în bucurie și frăție, eliberate de umbra puștilor și a sclaviei.

S. M.

Un tratat semnat în 1948

Colaborarea dintre Consiliul Organizațiilor de Tineret din Finlanda și mișcările de tineret din țările vecine cu noi, Uniunea Sovietică și țările scandinave, s-a intensificat în cursul ultimilor ani, îmbrăcând totodată forme noi. În iunie și decembrie anul trecut, la inițiativa Consiliului Organizațiilor de Tineret din Finlanda, țara noastră a fost vizitată de reprezentanții mișcărilor de tineret din Uniunea Sovietică, Suedia, Danemarca și Norvegia veniți pentru a asista la Festivalul național artistic al tineretului de la Lehti și Helsinki. Anul acesta, se vor întâlni în Finlanda, la o conferință de șapte zile, conducătorii mișcărilor de tineret din țările scandinave și din Finlanda.

Printre formele noi de colaborare dintre tineretul finlandez și sovietic figurează „Săptămîna prieteniei”, ținută în aprilie, care a coincis cu aniversarea semnării tratatului de prietenie și asistență dintre Uniunea Sovietică și Finlanda din 1948. Prima „Săptămîna a prieteniei” avusese loc în 1957. Anul acesta ea a fost din nou organizată cu prilejul împlinirii a zece ani de la semnarea tratatului.

Cea mai mare parte a programului a fost alcătuită din schimburi de delegații. Consiliul Organizațiilor de Tineret din Finlanda a trimis o delegație de trei membri în Uniunea Sovietică, iar Comitetul Organizațiilor de Tineret din Uniunea Sovietică a trimis o delegație asemănătoare în Finlanda. Membrii acestor delegații erau conducători activi ai mișcărilor de tineret din cele două țări. Anul acesta s-a făcut și un schimb de grupuri culturale.

S-au organizat serbări ale prieteniei, la care șefii delegațiilor au ținut cuvîntări și au transmis saluturi țărilor gazdă. Anul acesta asemenea serbări au avut loc în cinstea delegației finlandeze la Moscova și Leningrad, iar la Helsinki, Turku și în alte două localități din Finlanda în cinstea delegației sovietice. Delegațiile au vizitat uzine, școli, muzee, teatre etc. S-au ținut conferințe și s-au stabilit legături cu reprezentanții și conducătorii diferitelor organizații naționale de tineret. Delegația sovietică a întâlnit tineri membri ai parlamentului finlandez ce fac parte din diferite partide. În timpul șederii sale în Uniunea Sovietică, delegația finlandeză a vizitat o gospodărie de stat din apropierea Moscovei.

Ambasadele respective ale celor două țări au organizat recepții cu prilejul „Săptămînei prieteniei”. Anul acesta primul ministru al Finlandei a invitat pe membrii delegației tineretului sovietic la o recepție oficială în cadrul sărbătoririi celei de-a zecea aniversări a tratatului. La Moscova, delegația tineretului finlandez a avut o întrevvedere cu ministrul-adjuncți ai Prevederilor Sociale și Invățămîntului Public.

Programul „Săptămînei prieteniei” cuprindea și un schimb de interviuri radiodifuzate și de emisiuni televizate. Ziarele celor două țări au rezervat un loc mare activităților „Săptămînei prieteniei”.

În 1957, delegația tineretului sovietic avusese ca șef pe Gheorghii Tor-Sazarianț, iar în 1958 pe Valentina Titova, ambii vicepreședinți ai Comitetului Organizațiilor de Tineret din Uniunea Sovietică. În 1957, șeful delegației finlandeze a fost Kerttu Varjo, secretarul general al consiliului, iar în 1958 Kentti Sulomen, membru în Consiliul Central.

Schimburi de delegații au mai avut loc și între orașe și sate, de pildă între Moscova și Helsinki, între Leningrad și Turku, între Kiev și Tempore, între Tallin și Rotka, între Rostov și Kajjani. Vizitele acestea au avut programe speciale.

Comitetul Organizațiilor de Tineret din Uniunea Sovietică și Consiliul Organizațiilor de Tineret din Finlanda au hotărît ca ținerea „Săptămînei prieteniei” să devină în ambele țări o tradiție. Desigur, în fiecare an se vor ivi forme și programe noi, dar de mare importanță va fi și în viitor schimbul de delegații restrînse între conducătorii activi ai Comitetului și cei ai Consiliului; acesta este într-adevăr unul din mijloacele cele mai eficiente pentru realizarea legăturilor active și reale dintre organizațiile de tineret. Prietenia este singura cale ce permite organizațiilor din cele două țări să-și cunoască activitățile, metodele și obiectivele respective.

KERTTU VARJO

secretar general al Consiliului
Organizațiilor de Tineret din Finlanda

10 ANI DE PRIETENIE ÎN TRE TINERI

Sus: Delegația Consiliului Organizațiilor de Tineret din Finlanda la Moscova, în 1957. De la stînga la dreapta: Aiti Lessilla, Ejalor Sjökvist, Kerttu Varjo.

Jos: Delegația tineretului finlandez vizitează o școală din Moscova, în 1958.

umbro

În dimineața aceea, când am părăsit aerodromul, oamenii se duceau la muncă. O fată mergea în soare cu un buchet de liliac în mână; se ducea la uzină. Toți păreau fericiți. Nu aveau azi decît cîteva ore de muncă, deoarece era într-o sîmbătă și era vară.

A doua zi, în localitatea cehă Liberec s-a inaugurat cea de-a 8-a adunare tradițională a tineretului din Polonia, Republica Democrată Germană și Cehoslovacia. La treisprezece ani după zdrobirea fascismului german, la treisprezece ani după sfîrșitul unei perioade de devastări și suferințe îngrozitoare pentru omenire, tinerii aceștia se întîlneau pentru a discuta despre lupta comună împotriva livrării de arme atomice noi armate a monopolisților germani și pentru crearea unei zone dezatomizate în Europa centrală — căci acesta era principalul obiectiv al întîlnirii lor în această duminică de vară.

Apelul Liberecului

Noi, delegații organizațiilor de tineret din Polonia, Republica Democrată Germană și Cehoslovacia, ne-am întîlnit ca prieteni și tovarăși pentru a face schimb de experiență și păreri. Tinerii din țările noastre surori au o mare țintă comună, construirea unui viitor socialist fericit... Dar pentru construirea socialismului avem nevoie de pace. Or, în zilele noastre, pacea este amenințată de acțiunile imperialiștilor din Germania occidentală. Cu ajutorul cercurilor imperialiste din Statele Unite, ei înarmează armata vest-germană cu bombe atomice și amenajează rampe de lansare a rachetelor atomice, îndreptate astăzi împotriva țărilor socialiste, dar care mîine pot fi îndreptate împotriva oricărei țări europene.

Protestăm cu tărie împotriva reînarmării atomice a armatei vest-germane. Suferințele părinților, surorilor și fraților noștri mai mari în timpul celui de-al doilea război mondial s-au întipărit pe veci în amintirea noastră și ne fac să vă adresăm acest apel vouă, tineri din Republica Federală Germană.

Nu acceptați înarmarea atomică a țării voastre! Înarmarea atomică a Germaniei occidentale înseamnă război atomic! Să ne unim puterile pentru apărarea păcii și pentru o coexistență frățească! Să sprijinim împreună propunerea creării unei zone dezatomizate, în care ar intra și Germania

Miloslav Wecker, prim-secretar al Uniunii Tineretului Cehoslovac, citindu-și interoența în timpul adunării

Frăție — tineri din trei țări făcînd schimb de insigne

Tineretul ceh își salută prietenii din Polonia și din Republica Democrată Germană

Da, dar avem incredere in viitor!

occidentală. Să sprijinim schimbările și relațiile științifice, culturale și sportive!

— Tinerii cetățeni din Republica Federală Germană! Tinerii din Polonia, Republica Democrată Germană și Cehoslovacia vă cer, în clipa aceasta gravă, să vă alăturați luptei noastre comune împotriva morții atomice.

Tinăra cehă care a citit apelul cu o voce inflăcărată părăsește tribuna. În sală domnește o liniște atît de mare, încît se aud răsunînd pașii ei. O umbră planează deasupra capetelor noastre. Vor triumfa oare încă o dată nebunia și groaza?

Credem în viitor

— Muncesc la *Lauchhammer*; aci se exploatează lignitul. Sînt ucenică într-un laborator de industrie chimică. Mi-am dat examenul anul trecut, vorbește o nemțoaică tinăra și înaltă. Numele ei este Renate Maluschka și are 18 ani. Ea continuă:

— La noi la serviciu, diferitele grupuri de membri ai F.D.J. (Tineretul Liber German) sînt în întrecere. Întrecerea poartă numele de: „Tinerii constructori ai socialismului“.

— Cum luptați împotriva primejdiei atomice?

— Desfășurăm diferite activități. În timpul sărbătorilor de paști am participat la un mare miting al tineretului muncitor la Erfurt (R.D.G.). Au venit aici 5.000 de tineri din cele două Germanii. S-a constituit un comitet, iar în timpul conferinței s-au putut stabili numeroase legături folositoare.

În orașul nostru culegem semnături de protest împotriva înzestrării atomice a armatei vest-germane, care este aproape în întregime sub comanda unor ofițeri hitleriști. Savanții care lucrează în laboratorul nostru

vorbesc adesea în cadrul mitingurilor publice despre experiențele nucleare și despre consecințele pe care le-ar putea avea un război atomic.

— Dar viitorul?

— Cred că viitorul aparține poporului. Cred de asemenea că se va putea înlătura primejdia războiului atomic.

M-am săturat!

După ce conferința de la Liberec a luat sfîrșit, autocarele au transportat participanții — 200 în total, 60 din Polonia, 70 din R.D.G. și 70 din Cehoslovacia — care au făcut o excursie pe dealurile din împrejurimile frumosului oraș. Excursia a fost urmată de o discuție pe grupuri mai mici. Tinerii țărani au fost poftiți să viziteze o gospodărie colectivă, studenții să viziteze un liceu, iar tinerii muncitori au fost primiți de tinerii muncitori dintr-o fabrică de bere. Aici Zdzislaw Rapacz, prim-secretar al Comitetului orașenesc din Walbrzych al Z.M.S. (Tineretul Socialist Polonez), a vorbit despre activitatea Z.M.S. și despre amintirile sale din timpul războiului.

— Tinerii noștri și-au luat ca sarcină suplimentară sprijinirea planului Rapacki. Walbrzych este un oraș de mineri. Într-una din mine, ce poartă numele lui Maurice Thorez, tinerii și-au luat angajamentul să producă 600 tone de cărbune peste plan. În Polonia s-au ținut mitinguri de masă în semn de protest împotriva refacerii militarismului german și înzestrării armatei germane cu arme atomice.

Știu ce înseamnă militarismul german. În 1941 aveam 14 ani; am fost închis și trimis în Germania ca să muncesc acolo ca sclav. Dar chiar în Germania am putut vedea diferența dintre militariști și poporul

german. Muncitorii germani ne-au ajutat cît au putut mai bine.

Nu știu dacă ași văzut patria mea în 1945. Eu am văzut-o. Am văzut Varșovia, Gdańsk, Wrocław, Szczecin, Poznań și mii de sate. Închipuiți-vă ce greu ne-a fost să credm o viață nouă pe aceste cîmpuri nesfîrșite de mine. Da, ne-am săturat de război, de acest cataclism pe care l-am cunoscut la o epocă a vieții mele cînd, în mod normal, ar fi trebuit să fim tîndr, vesel și mulțumit. Tot poporul meu urăște războiul și cred că și celelalte popoare îl urdesc.

Legături dincolo de hotare

După-amiază, un program cultural internațional s-a desfășurat într-un amfiteatru construit cu cîțiva ani în urmă prin munca voluntară a populației din Liberec în cadrul contribuției sale la construirea socialismului. 9.000 de persoane au asistat la spectacol. Unul din delegați, Walter Herrgesel din Hradeck, în apropiere de Liberec, membru al C.S.M. (Uniunea Tineretului Cehoslovac), mi-a vorbit despre activitățile sale. Vorbea bine germana.

— Imi fac studiile la Școala pedagogică a orașului. Am 16 ani. Cred că meseria de învățător este o meserie foarte frumoasă și aș vrea să o îmbrățișez. Școala noastră a încheiat un tratat de prietenie cu Școala pedagogică din Kothen (R.D.G.). Facem schimb de experiență între noi trimișîndu-ne reciproc benzi de magnetofon pe care sînt înregistrate realizările și discuțiile noastre. Cu studenții polonezi menținem legături prin corespondență etc.

Vara mergem adesea pe la cîte o gospodărie și plantăm și noi pomi. În timpul războiului au pierit nenumărate păduri. Sper într-o pace trainică, sper că va lua sfîrșit războiul din Algeria și de pretutindeni. Încetarea experiențelor nucleare din partea Uniunii Sovietice a fost un eveniment foarte important.

Pentru viață

Brigita Pizlora, în vîrstă de 18 ani, muncește într-o fabrică mare de textile din Liberec. Ea strînge semnături pentru crearea unei zone dezatomizate în Europa.

— Nu cred să mai aibă loc un nou război mondial. În Europa centrală, un asemenea război ar fi sfîrșitul sfîrșitului. Dar vă închipuiți ce posibilități ar avea tehnica modernă dacă ar fi folosită pentru viață și nu pentru moarte!

S. KALLBERG

SĂ LĂRGIM RELAȚIILE RECIPROCE DE PRIETENIE ȘI DE COLABORARE

Colaborarea reciprocă dintre organizațiile de tineret și cele studențești cu tendințe politice și religioase diferite și cu interese diferite, în formele ei cele mai variate, este folositoare și trebuie sprijinită și dezvoltată. Colaborarea reciprocă dintre tineri poate ajuta în mod considerabil la înțelegerea și prietenia reciprocă; ea este un element important pentru educarea tineretului în spiritul prieteniei dintre popoare, contribuind la suprimarea diferitelor prejudecăți și idei greșite despre viața din alte țări.

Uniunea Tineretului Cehoslovac a sprijinit dezvoltarea colaborării în diverse moduri. În 1955—1957, de pildă, ea a organizat în Cehoslovacia 9 manifestări internaționale foarte importante, a primit 44 delegații de tineri și de studenți, a organizat excursii turistice și tranzitul prin Cehoslovacia. În total, peste 25.000 de tineri din lumea întreagă au vizitat Cehoslovacia la invitația Comitetului Central al Uniunii Tineretului Cehoslovac. În aceeași perioadă, au plecat în străinătate 81 delegații de tineri și de studenți și un mare număr de grupuri turistice, ridicîndu-se la un total de 18.000 de persoane. În anul în curs, activitățile de genul acesta s-au lărgit și mai mult. Trimitem numeroase grupuri de tineri și de studenți la Expoziția universală de la Bruxelles, în Franța, Austria, Italia etc. În Cehoslovacia organizăm 3 mari tabere internaționale, iar Uniunea Tineretului Cehoslovac va crea și alte condiții favorabile pentru extinderea unei colaborări internaționale practice.

Relațiile de prietenie și de colaborare ar trebui, bineînțeles, lărgite și mai mult încă. Dar pentru colaborare sînt necesare bunăvoința ambelor părți și respectarea anumitor principii. Ne gîndim mai ales la cele cinci principii ale Pancei Shila, în special la neamestecul în treburile interne ale unei țări, la respectarea și avantajele reciproce, la principiul de egalitate etc. În afara numeroaselor organizații ce nu recunosc aceste principii și le denaturează, cum e, de pildă, C. O. S. E. C., mai

există și astăzi încă organizații — în majoritatea organizații studențești — care au luat hotărîrea de a înceta orice relații cu organizațiile de tineret din țările socialiste. Chiar dacă aceste hotărîri au fost luate cu zece sau mai mulți ani în urmă, conducerea le respectă cu strictețe, slujind astfel forțele reacționare.

Ideea creării de relații prietenești nu trebuie propagată numai în privința anumitor organizații. Se pot cita nenumărate cazuri în care autoritățile din țările capitaliste nu au acordat vize de intrare delegațiilor de tineri care trebuiau să vină în aceste țări la invitația unor organizații recunoscute de stat. Acestea sînt alte manifestări ale războiului rece, la care unele persoane nu vor să renunțe. Se poate spune, așadar, că tensiunea internațională actuală este unul din motivele insuficienței relațiilor dintre tineri și că la crearea acestor relații ar putea contribui, de pildă, succesul unei conferințe la nivelul cel mai înalt, încetarea experiențelor cu arme nucleare, crearea unei zone dezatomizate în Europa, lichidarea colonialismului.

Organizațiile internaționale de tineret și studențești pot juca un rol însemnat în dezvoltarea colaborării de orice fel. Organizîndu-se activități comune de diferite genuri, acestea ar contribui în mod considerabil la ideea colaborării. Cel de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților este un mare prilej pentru asemenea activități comune. Diferite organizații afiliate la F.M.T.D., la W.A.Y., la U.I.S. și chiar la C.O.S.E.C. au și început să participe la pregătirile în vederea festivalului. Festivalul este în zilele noastre baza practică a colaborării dintre diferite organizații de tineret și studențești.

Să profităm, așadar, de acest mare prilej!

ANTONIN FOUKNER

șeful Secției internaționale a
Uniunii Tineretului Cehoslovac

Există o zi în luna mai când oamenii de pe toate continentele își amintesc în mod deosebit despre un eveniment pe care-l sărbătoresc cu mare bucurie. Este ziua aniversării sfârșitului celui de-al doilea război mondial, zi care a încheiat o perioadă îngrozitoare din istoria secolului al XX-lea. În ziua aceea tunurile americane „Thompson” și mitralierele sovietice s-au îndreptat către cer. Salvele trase de aceste arme nu mai aduceau moartea, ci bucuria și speranța. În ziua aceasta toată lumea a dansat pe străzile Parisului, New Yorkului, Moscovei și Varșoviei, în timp ce soldații americani din armatele de șoc beau împreună cu tanchiștii sovietici în aceleași cazărmi.

S-au scurs treisprezece ani de atunci. Din nefericire, acești ani nu au răspuns speranțelor pe care omenirea și le pusese în ei.

Cercurile conducătoare din R.F.G. — fără spre care se îndreaptă privirile neliniștite ale tuturor oamenilor ce au supraviețuit gheenei războiului — resping cu înverșunare toate propunerile ce tind spre destinderea situației din Europa. Bonnul a respins planul ministrului polonez al Afacerilor Externe, Rapacki. Dimpotrivă, vedem reapărând în cercurile militariste vest-germane spectrul revanșei.

Umbra unui nou război nu se profilează numai prin rachetele atomice și termonucleare „Matador” instalate în Germania occidentală. Ea se profilează de asemenea în gheturile Arctice, pe deasupra cărora zboară bombardiere americane încărcate cu bombe „H”. Am putea asista la o catastrofă mondială în urma unei simple erori comise de un creier electronic sau de hotărârea unui ofițer ce și-a pierdut echilibrul mintal.

Nu avem dreptul de a îngădui aceasta! Iată de ce considerăm că este foarte urgent să aibă loc cât mai curând convorbiri între Răsărit și Apus și să se caute căi ce duc spre destindere. Colaborarea dintre tinerii din toate țările poate juca aici un rol primordial. Considerăm că școlile, facultățile, stadioanele și locurile de tabără se potrivesc mai bine tinerilor decât tranșeele de pe câmpurile de luptă.

Organizația noastră — Uniunea Tineretului Socialist — a acordat întotdeauna o mare atenție stabilirii de legături cât mai strânse cu organizațiile de tineret din lumea întreagă.

Este evident că am avut întotdeauna legături foarte cordiale cu organizațiile surorii din țările socialiste cu care sîntem uniți prin țeluri comune.

Congresul constitutiv al Uniunii Tineretului Socialist, la care s-a definit rolul și locul tinereii noastre organizații în cadrul mișcării internaționale de tineret, a hotărât afilierea la F.M.T.D. Federația Mondială posedă la activul ei realizări serioase în domeniul popularizării ideilor de pace și de prietenie în rândurile tinerilor. Acționând în perioada dificilă a „războiului rece”, Federația a făcut mult pentru apropierea dintre tinerii din Răsărit și cei din Apus. Doriința noastră este de a da o mână de ajutor Federației. Cu sprijinul Uniunii Tineretului Polonez de la sate, al Uniunii Cercetărilor Polonezi și al Asociației Studenților Polonezi, ne vom strădui să dăm întâlnirilor tineretului — și înainte de toate festivalurilor — caracterul unor discuții serioase și profunde, să înmulțim în cadrul acestora seminariile și conferințele, chiar cu prețul limitării programului de spectacole. Plecăm de la principiul că numai într-o dezbateră sinceră, de la egal la egal, vom găsi mijlocul de a lichida în mod sistematic toate umbrele ce-i împiedică pe tineri de a-și realiza proiectele de viitor.

Dorim totodată să stabilim relații cu organizațiile ce nu sînt membre ale F.M.T.D. și ne mirăm de atitudinea W.A.Y. și U.I.T.S. (Uniunea Internațio-

nală a Tineretului Socialist), care resping cu îndrăgite propunerile de întâlniri făcute de F.M.T.D. Și totuși viața nu suportă bariere.

Punând în practică linia noastră de conduită, am stabilit legături cu Consiliul Francez al Tineretului, care este totuși membru al W.A.Y. Am asistat la un seminar al tineretului suedez organizat de Comitetul național al W.A.Y. Am primit în Polonia vizita reprezentantului Consiliului Tineretului Norvegian.

Dorim în mod sincer dezvoltarea legăturilor cu organizațiile internaționale de tineret și cu uniunile naționale de tineret din toate țările. Considerăm că aceste legături trebuie să se dezvolte pe baza respectului reciproc față de punctele de vedere ale fiecăreia, a neamestecului în treburile interne și de pe platforma discuțiilor ce pot interesa ambele părți, în spirit pașnic.

Am primit, așadar, cu mare bucurie poziția adoptată de Y. W. C. A. și de Y.M.C.A., care s-au pronunțat în favoarea relațiilor cu F.M.T.D. și organizațiile de tineret din țările socialiste. Sîntem convinși că în puțin timp organizațiile de tineret din diferite țări vor da dovadă de multă bunăvoință în vederea stabilirii și dezvoltării colaborării dintre Răsărit și Apus.

Sperăm că viitorul apropiat ne va aduce o îmbunătățire simțitoare a relațiilor cu organizațiile socialiste și social-democrate din Apus. E drept că în numeroase probleme punctul nostru de vedere este foarte depărtat de punctele de vedere ale acestor organizații. Este iarăși adevărat că ne unesc numeroase alte probleme. Ca pildă de bun început al dezvoltării relațiilor cu organizațiile acestea putem cita aici legăturile cordiale ce ne unesc cu Comisia Centrală a Tineretului de pe lângă Partidul Socialist Italian, precum și participarea reprezentanților noștri la seminarul socialiștilor belgieni.

Vizita delegației organizației de tineret vest-germane „Falken” („Șoimii”) s-a desfășurat într-o atmosferă cordială. Convorbirile cu oaspeții noștri au fost din cele mai rodnice.

În calitatea noastră de generație ce a trăit groaznicele experiențe și încercări ale ultimului război, sîntem deosebit de atenți să sprijinim inițiativele al căror scop este menținerea păcii. De aceea ne interesează foarte mult concepția transformării Balticeii într-o mare pașnică. Sîntem de părere că problema aceasta trebuie să intereseze tineretul din țările scandinave în aceeași măsură ca și pe noi. Vom primi așadar călduros întâlnirea tineretului din țările scăldate de Baltica, întâlnire ce va avea loc la Rostock, precum și frumoasa tradiție a traversării mării în iahturi pentru a face vizite de prietenie tinerilor din țările respective.

Uniunea noastră acordă de asemenea deosebită atenție și depune eforturi mari pentru dezvoltarea schimburilor internaționale, taberelor de vacanțe și turismului. Numeroase grupuri de tineri polonezi au plecat în străinătate și mulți tineri din alte țări au vizitat Polonia, datorită Biroului nostru de turism pentru tineret.

Activitatea internațională a organizațiilor poloneze de tineret, desfășurată de Comisia de coordonare a acestor organizații ajută tineretul polonez să se documenteze asupra problemelor și condițiilor de viață, de muncă și de studiu din celelalte țări. Doriința noastră este de a dezvolta astfel la tineretul polonez simțăminte înălțătoare de solidaritate și prietenie internațională.

MARIAN RENKE
prim-secretar al C. C. al Uniunii
Tineretului Socialist Polonez

SĂ

DEZVOLTĂM

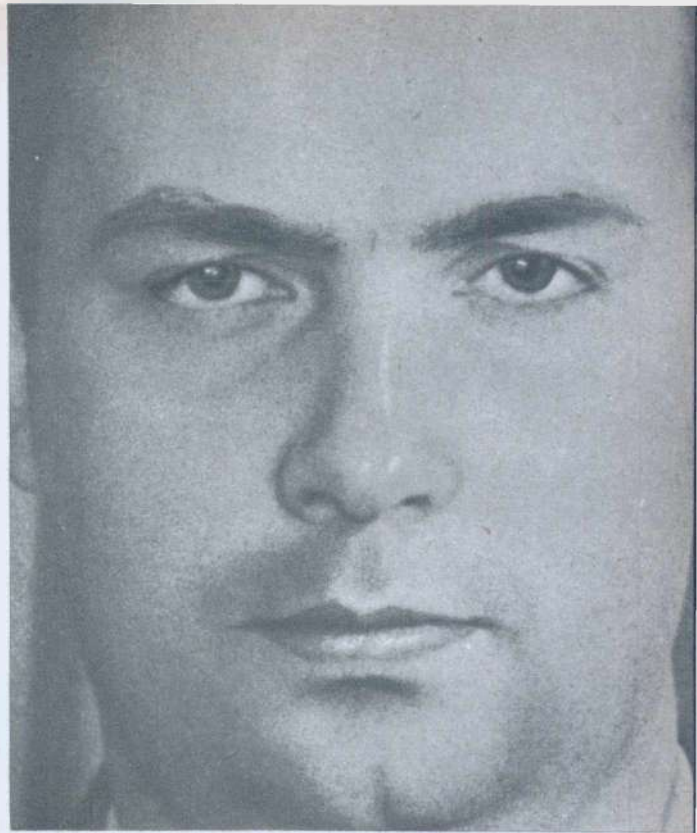
SOLIDARITATEA

ȘI

PRIETENIA

INTERNAȚIONALĂ

RELAȚIILE NOASTRE SĂ SE LĂRGEASCĂ PRIETENIA NOASTRĂ SĂ SE ÎNTĂREASCĂ

SPUN TINERII SOVIETICI TINERILOR AMERICANI

Corespondentul nostru s-a adresat lui Vladimir Popov, vice-președintele Comitetului Organizațiilor de Tineret din U.R.S.S., rugându-l să răspundă la mai multe întrebări despre dezvoltarea relațiilor dintre tineretul sovietic și cel american.

Publicăm mai jos întrebările corespondentului nostru și răspunsurile lui V. Popov.

ÎNTREBARE: Cum apreciază tineretul sovietic acordul sovieto-american referitor la schimbul cultural?

RĂSPUNS: Tinerii sovietici au aflat cu mare satisfacție despre încheierea acordului. Actul acesta dă mari speranțe în ce privește apropierea dintre popoarele sovietic și american și dintre tineretele lor generații. A trăi în pace și bună înțelegere — iată năzuința fundamentală a tineretului din U.R.S.S. și a celui din S.U.A., fapt de care m-am putut convinge mai ales în cursul călătoriei mele în S.U.A. Viața arată că întâlnim aceeași înțelegere și prietenie din partea tinerilor americani.

Reală posibilitate de a lărgi relațiile cu ei nu se găsește — după noi — numai în cadrul acordului. Există numeroase alte căi pentru întărirea legăturilor dintre tinerii americani și cei din U.R.S.S.

ÎNTREBARE: Ce puteți spune despre legăturile actuale dintre tineretul sovietic și cel american?

RĂSPUNS: S-ar putea spune că bazele pentru stabilirea unor relații foarte rodnice între tinerii celor două țări au și fost puse.

Tinerii sovietici și organizațiile de tineret din U.R.S.S. doresc să colaboreze în mod activ cu tinerii americani și organizațiile lor. Cred că colegii noștri din S.U.A., șefii organizațiilor de tineret, au avut prilejul să se convingă de aceasta.

Primii soli ai tineretului celor două țări au și vizitat respectiv Uniunea Sovietică și Statele Unite. De curând E. Bugrov, președintele Consiliului studențesc, și eu ne-am întors din S.U.A., unde mersesem într-o delegație a Comitetului Organizațiilor de Tineret din U.R.S.S.

Relațiile dintre studenții sovietici și americani sînt pe cale de a fi stabilite. În aprilie-iunie a avut loc un schimb de delegații, una americană și una sovietică, compuse din redactorii publicațiilor studențești și de tineret. Consiliul studențesc de pe lângă Comitetul Organizațiilor de Tineret din U.R.S.S. și Asociația Națională a Studenților din S.U.A. fac schimb continuu de informații și publicații diverse. S-au stabilit relații directe între școlile superioare ale celor două țări. Astfel Universitățile din Moscova și Columbia au realizat de curând o convorbire prin radio, iar studenții Institutului de chimie și tehnologie „Mendeleev” (Moscova) au hotărît să organizeze prin radio un turneu de șah cu colegii lor de aceeași vîrstă din Institutul american de la Dartmouth.

Se știe că, în virtutea acordului sovieto-american, trebuie să aibă loc chiar anul acesta un schimb de grupuri studențești între Universitățile din Moscova și Leningrad, pe de o parte, și cele din S.U.A., pe de altă parte.

ÎNTREBARE: Ce perspective de dezvoltare a relațiilor dintre tinerii sovietici și tinerii americani există pentru perioada viitoare?

RĂSPUNS: De curînd a venit la noi în vizită o delegație a Consiliului de călătorii pentru studenții din S.U.A., iar reprezentanții Comitetului Organizațiilor de Tineret din U.R.S.S. au plecat în Statele Unite în cadrul schimbului de delegații.

În iulie vor veni în U.R.S.S. din S.U.A. un grup de tineri americani. Ei vor rămîne la noi peste 40 de zile. Tinerii americani vor face cunoștință cu viața economică, culturală și politică din Uniunea Sovietică, precum și cu condițiile de muncă și de viață de fiecare zi ale tineretului nostru și vor vizita diferite orașe și regiuni ale țării. La rîndul lor, prietenii noștri americani au elaborat un program de ședere în Statele Unite pentru o delegație de tineri sovietici, ce vor pleca în America la începutul lunii iulie.

„Comitetul tinerilor quakeri¹ din America de Nord” a invitat pe reprezentanții tineretului sovietic să facă în vara aceasta o călătorie prin Statele Unite pentru a cunoaște viața poporului și a stabili relații cu tineretul american. Reprezentanții tineretului nostru vor face această călătorie. Am convenit, de asemenea, să trimitem reprezentanții noștri să participe la seminarul pe tema: „Elementele colaborării pașnice într-o lume de diversități”, ce va fi organizat de „Comitetul quakerilor americani”.

La rîndul nostru așteptăm ca tinerii americani să participe la mai multe inițiative internaționale de tineret ce vor avea loc în țara noastră în vara anului 1958. Mă refer la seminarul despre utilizarea pașnică a energiei atomice, la conferința studenților în arhitectură, la seminarul studenților ce se specializează în limba și literatura rusă și la tabăra de muncă voluntară a tineretului. Am aflat că reprezentanții tinerilor quakeri americani vor veni la seminarul despre utilizarea pașnică a energiei atomice.

Vedem posibilități largi de dezvoltare a relațiilor multiforme între tineretul sovietic și american. Dovadă, de pildă, recenta călătorie în S.U.A. a delegației Comitetului Organizațiilor de Tineret din U.R.S.S. În timpul șederii noastre în Statele Unite am studiat împreună cu reprezentanții organizațiilor afiliate la Consiliul de călătorii pentru studenții americani un program prealabil de schimburi între tineretul sovietic și cel american pe 1959.

De la Consiliul Tineretului din S.U.A. am primit propunerea de a face în 1959 un schimb de delegații formate din șefii organizațiilor de tineret.

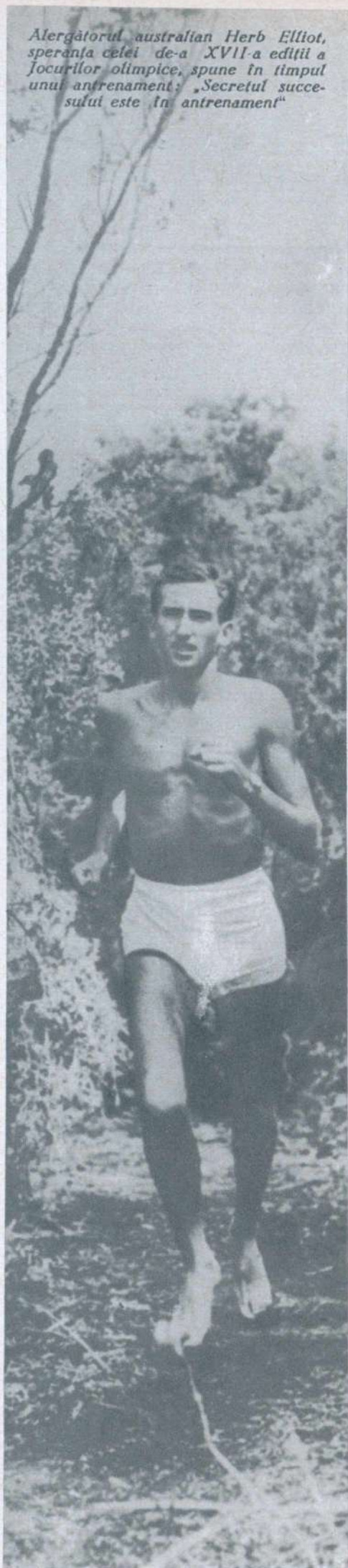
Mai există de asemenea și alte perspective și propuneri interesante ce sînt în curs de a fi studiate și precizate.

Ne exprimăm speranța că relațiile dintre tineretul din U.R.S.S. și cel din S.U.A. se vor dezvolta și întări și mai mult și vor căpăta un caracter cu adevărat cordial.

„Să se sfîrșească o dată cu neîncrederea, să se întărească prietenia!” — spun tinerii sovietici colegilor lor de aceeași vîrstă americani.

¹ Quakeri — membrii unei secte religioase înflintate de George Fox, numiți astfel după expresia unui judecător care le-a cerut să „tremure în fața domnului”, în limba engleză a tremura zicîndu-se „to quake”.

Alergătorul australian Herb Elliot, speranța celei de-a XVII-a ediții a Jocurilor olimpice, spune în timpul unui antrenament: „Secretul succesului este în antrenament”

Știrile ce sosesc de pe toate continentele ne arată că în multe țări din lume pregătirile active în vederea Jocurilor olimpice sînt în toi.

Astfel, în Italia se construiesc terenuri de sport, iar altele sînt mărite și modernizate. Se reamenajează astfel „Stadionul de marmură”. Pe un șantier se clădește un mare „Palazzetto dello sport”. S-a și inaugurat „Micul palat al sportului”, care are 3.200 de locuri. Aci vor avea loc competițiile de greutăți și haltere, lupte și scrimă.

Asociația sportivă japoneză a elaborat pentru anul acesta cel mai vast program de manifestări sportive de după război. Cea de-a III-a ediție a Jocurilor sportive asiatice de la Tokio va constitui un mare eveniment. La competiții vor participa 1.200 de atleți din 20 de țări, care se vor întrece la 17 discipline diferite.

În U.R.S.S., Spartachiada popoarelor R.S.F.S.R. a constituit un mare eveniment sportiv. Aproape 5.000.000 de sportivi au participat la pregătirea ei și la probe. Calendarul sportiv al Uniunii So-

în total, în 1958 vor avea loc peste 50 de campionate oficiale, mondiale și europene.

Jocurile universitare organizate de Uniunea Națională a Studenților Italiani se vor clasa printre evenimentele sportive cele mai însemnate din anul viitor; ele cuprind un ansamblu de competiții. Jocurile de iarnă vor avea loc în Austria, iar cele de vară la Roma.

Progresul recordurilor

Care vor fi câștigătorii medaliilor olimpice, cine va ridica plafonul realizărilor mondiale? Întrebările acestea îi interesează pe sportivii și amatorii de sport de pe acum, cu trei ani înaintea aprinderii flăcării olimpice.

Faptul cel mai remarcabil al sportului mondial din ultimii ani este, după părerea noastră, progresul nemaiauzit al performanțelor ce dărimă teoriile așa-ziselor „limite ale posibilităților omenești”.

Iată ca exemplu câteva cifre ce ilustrează ritmul progresului performanțelor din cursul ultimilor 18—20 de ani.

CEA DE-A XVII-A EDIȚIE

OLIMPIE

DEPARTATE ÎNCA, DAR TOT

vietice prevede campionate la diferite discipline și participarea sportivilor la peste 200 de întâlniri internaționale.

Federația chineză a sportului organizează în 1958 campionate de tenis, natale, atletism, greutăți și haltere, precum și alte sporturi. Probele vor fi organizate separat pentru sportivi de 16, 18, 20 și 22 de ani, pentru a face cunoscuți tinerii cel mai capabili în vederea Jocurilor olimpice din 1960.

În octombrie 1959 va avea loc la Pekin prima Spartachiadă chineză, care va cuprinde 33 de discipline. Vor participa la finalele ei cca. 3.000 de persoane.

Echipa italiană de gimnaști juniori se pregătește pentru cea de-a XVII-a Olimpiadă sub conducerea unui antrenor experimentat, Romeo Neri, fost campion olimpic în 1932. Planul prevede întâlniri cu echipele cele mai tari de juniori din Ungaria, R.F.G., Elveția și alte țări. Gimnaștii italieni vor participa la Campionatul mondial de la Moscova.

În comparație cu celelalte sporturi, gimnastica este puțin dezvoltată în S.U.A. La Melbourne, echipa de gimnaști a Statelor Unite s-a clasat pe locul șase, după U.R.S.S., Japonia, Finlanda, Cehoslovacia și Germania.

Americanii caută să ridice nivelul sportiv al gimnaștilor lor. O întâlnire organizată în acest scop la San Francisco a întrunit peste 500 de sportivi. Antrenamentul se face prin metode noi, cu vizionări de filme despre procedeele de antrenament ale celor mai buni gimnaști din lume.

Anul în curs, care inaugurează pregătiri intense în vederea viitoarei olimpiade, are nenumărate probe internaționale la diferite discipline.

În iarna aceasta s-au desfășurat nouă campionate mondiale și europene de patinaj simplu și artistic, de schi și de hochei.

A trebuit să treacă 14 ani pentru ca recordul mondial din 1939 al cursei pe 5.000 m plat (14'18'') să fie ameliorat cu 10 secunde, în timp ce în cursul ultimilor patru ani s-a depășit cu 23'' 6/10 recordul pe această distanță.

În ce privește săritura cu prăjina, recordul a fost îmbunătățit cu 16,5 cm între 1939 și 1953 și cu 23,5 cm în ultimii patru ani.

Multe recorduri din 1953 se clasează acum printre cele de-a doua și a treia duzine de performanțe mondiale dintre cele mai bune realizate în ultimii doi ani!

Japonezul N. Terada, învingătorul de la Jocurile olimpice din 1936, a străbătut cei 1.500 m înot liber în 19'13'' 7/10, în timp ce australianul M. Rows, câștigătorul de la Jocurile olimpice din 1956, a efectuat același parcurs în 17'58'' 9/10.

De semnalat este faptul că rezultatele înotătoarelor care au câștigat victoria la cea de-a XVI-a serie a Jocurilor olimpice sînt superioare celor ale campionilor de la Jocurile olimpice din 1924. Astfel, la cei 400 m înot liber, americana Jonnie Weissmüller, celebră în epoca aceea, a realizat acest parcurs în 5'4'' 2/10, în timp ce aceeași distanță a fost parcursă în 1956 de australianul Lorrein Crep în 4'54'' 6/10.

La cei 100 metri înot pe spate, americanul V. Kiloa, învingător la Olimpiada din 1924, a efectuat parcursul în 1'13'' 2/10, în timp ce campiona celei de-a XVI-a ediții a Jocurilor olimpice, D. Grinham (Marea Britanie), a parcurs aceeași distanță în 1'12'' 9/10.

Recordurile olimpice la greutăți și haltere au trecut în 20 de ani de la 342,5 la 380 kg la categoria ușoară; de la 387,5 la 447,5 kg la categoria mijlocie și de la 410 la 500 kg la categoria grea.

Același progres poate fi constatat și la performanțele din alte discipline cuprinse în programul Jocurilor olimpice.

„Mai repede, mai sus, mai departe!“

Atletismul stă prin tradiție în primul plan al programului olimpic modern. Anul în curs a adus noi performanțe remarcabile în acest domeniu al sportului. La stadionul „Olympic Park“ din Melbourne, Albert Thomas a doborât recordul Australiei la cursa de 5.000 m, străbătând această distanță în 13'25" 9/10. Este a patra performanță din lume pe această distanță. Presa sportivă a început să-l considere pe Thomas ca pe primul pretendent la medalia de aur olimpică de la Roma în 1960 pentru cursa de 5.000 m și ca principal concurent al binecunoscutului alergător sovietic Vladimir Kuș.

Printre cele mai frumoase performanțe ale sezonului trecut, trebuie să socotim și rezultatele strălucitoare înregistrate la săritura în înălțime de sportivul sovietic Iuri Stepanov, care a atins 2,16 m, cifră ce până mai de curând ar fi părut fantastică, și de sportiva chineză Cen Fen-iun, care a atins 1,77 m.

Trei ani înaintea deschiderii Jocurilor

Spiritul Jocurilor olimpice — prietenia — înflorește pe terenurile de sport. La Stockholm, după o luptă înoersunată pe arenă, celebrii Jack Daniels (S.U.A.) și Igor Novikoo (U.R.S.S.) par foarte fericiți de a se întâlni ca prieteni

JOCURILOR OLIMPICE ȘI APROPIATE

olimpice este imposibil să prevedem într-un mod cituși de puțin precis felul în care se vor desfășura competițiile pentru medalii olimpice la diferitele discipline sportive. Totuși tendințele ce s-au manifestat în ultimii ani în ce privește dezvoltarea atletismului ne permit să tragem anumite concluzii.

Deocamdată sportivii din S.U.A. sînt primii la sprint, la săriturile în lungime și cu prăjina, la proba de garduri, la aruncarea greutății și a discului. Astfel R. Morrow a stabilit un nou record mondial în 1957 terminînd cursa de 100 de yarzi (91,6 m) în 9" 3/10; M. Campbell a parcurs cei 120 de yarzi garduri (110 m) în 13" 4/10; A. Robinson a străbătut cei 200 m garduri în 22" 2/10.

Atleții din U.R.S.S. își mențin în mod ferm pozițiile la cursa de fond, la marș și la aruncarea sulitei; ei au performanțe frumoase la triplu salt și la aruncarea

ciocanului. În cursul sezonului trecut, 9 sportivi au sărit pînă la 2 m, în timp ce alți 10 au depășit această cifră.

În ansamblu, sportivii din Europa occidentală sînt mai tari decît colegii lor americani și sovietici la cursa de semifond. Cu acest prilej trebuie menționați binecunoscutul sportiv ceh S. Young-Uirt și sportiva britanică D. Ibbotson, care au realizat respectiv cei mai buni timpi la cursa de 1.500 m și de o milă (1.676 m).

Europa sau America

Natația și săriturile de pe trambulină sînt printre sporturile cele mai populare din cadrul Jocurilor olimpice. După cum se știe, unul din evenimentele senzaționale de la Melbourne l-a constituit înfrîngerea suferită de înotătorii din S.U.A. din partea australienilor.

După datele de care dispunem, înotătorii japonezi, olandezi și unguri trebuie să-și restabilească în întregime pozițiile lor anterioare pînă în 1960, iar înotătorii sovietici să-și îmbunătățească performanțele. Aceasta nu se referă și la săriturile la trambulină, la care americanii își vor menține în mod solid prioritatea în cursul anilor viitori. Concurenții lor cei mai de temut sînt sportivii din America Latină.

Sportivii din U.R.S.S., Japonia și alte țări din Europa occidentală ocupă poziții solide la gimnastică. Dat fiind înalta lor cultură sportivă, este prea puțin probabil ca în cursul celor trei ani ce ne despart de Jocurile olimpice ei să aibă de înfruntat concurenți serioși din alte țări. Totuși ne vom putea face o idee mai exactă despre nivelul de pregătire al gimnaștilor după campionatul mondial ce va avea loc vara viitoare la Moscova.

Campionatul mondial de greutate și haltere din 1957 s-a încheiat de asemenea cu triumful halterofililor sovietici, care au cîștigat 6 din cele 7 medalii de aur. U.R.S.S. posedă în prezent cele mai pu-

ternice rezerve la acest gen de sport, inclusiv categoria grea. Situația este aceeași la tir, la lupte clasice, la pentatlonul modern.

La scrimă sportivii europeni sînt cei mai puternici. Se crede că-și vor menține pozițiile în acest domeniu și în 1960.

Ce s-ar putea spune despre viitorul turneu de baschet? După toate aparențele, jucătorii de baschet din S.U.A. își vor menține prioritatea și în 1960, dat fiind că dispun de cele mai puternice rezerve.

În privința canotajului, forțele celor două continente european și american sînt aproape egale, iar victoria poate să se datorească unui element ocazional, așa cum se întîmplă de multe ori în sport.

Trei generații

Interesul ce se manifestă pentru viitoarea Olimpiadă este sporit încă și mai mult de un fapt curios. La Roma se vor întîlni reprezentanții a „trei generații olimpice“: „veteranii“, care au participat la cea de-a XV-a ediție a Jocurilor olimpice de la Helsinki, dar care nu au depus încă armele și sînt gata să-și înfrunte rivalii mai tineri; sportivii „contemporani“, care au participat la a XVI-a Olimpiadă din 1956 de la Melbourne, și, în sfîrșit, viitorii campioni, tineri încă necunoscuți, dar care încearcă să-i înlocuiască pe cei ce au devenit celebri la competițiile olimpice.

Este greu de spus care vor fi cei mai buni. Un lucru însă este limpede: idealul olimpic, spiritul de pace și prietenie, de respect reciproc și de colegialitate îi vor ajuta pe sportivii din diferitele țări să realizeze noi performanțe remarcabile.

S. AKSELROD

Atletul sovietic Iuri Stepanov, recordman mondial, despre care se va auzi vorbindu-se la Jocurile olimpice

O OGLINDĂ DE ACUM 1.300 DE ANI

espre...

Un grup de arheologi din Leningrad au descoperit cu prilejul unor săpături făcute în munții Asiei Centrale o oglindă din veacul al VII-lea. Oglinda era îngropată într-o movilă-mormint din valea râului Kargi, la 1.900 metri altitudine. Ea a fost găsită într-un săculeț de mătase.

Oglinda este rotundă și are pictată pe spate o scenă mitologică. Pe marginile ei sînt încrustate hieroglife. Acestea, după cum a reușit să le descifreze un tînr etnograf din Leningrad, consemnează faptul că oglinda reprezintă un dar făcut de un om de stat din dinastia Tan; oglinda nu servește pentru a ghici gîndurile altor oameni, spune inscripția, ci pentru a-ți înțelege propria-ți făptură. Această explicație este pusă în legătură cu credința vechilor chinezi, care-și închipuiau că oglinda are proprietăți magice.

MONUMENTUL DE LA AUSCHWITZ

La Paris va lua sfîrșit în luna octombrie a doua etapă a concursului pentru monumentul ce va fi ridicat pe locul vestitului lagăr nazist de exterminare de la Auschwitz. După anunțarea rezultatului, toate lucrările prezentate la concurs vor fi trimise în Polonia, unde se va deschide în 1959 o expoziție cu prilejul Congresului internațional al foștilor deportați în acest loc de tristă amintire. Atunci va fi pusă și piatra de temelie a monumentului realizat după proiectul premiat.

DESCOPERIREA LUI BECHER

ivinte

Italianul Raymond Becher, pasionat scufundător sportiv, a descoperit de curînd lângă insula Linoso, sub nivelul mării, un zid uriaș de piatră. Zidul are o sculptură de dimensiuni mari reprezentînd chipul unui faraon cu capul oval și cu mîna și piciorul de formă unghiulară.

Se crede că în aceste locuri a fost un arhipelag de origine vulcanică și că una din insule s-a prăbușit datorită unei erupții. Această prăbușire ar fi scufundat o străveche cultură dinaintea celei grecești și cretane, despre care vorbește Homer amintînd de poporul pelasgilor. Zidul descoperit de Becher se pare că aparține acestei culturi.

LAMPA CU INCANDESCENȚĂ PERPETUĂ

În Statele Unite s-a construit o lampă cu incandescență perpetuă care funcționează fără curent electric.

Principiul acestei interesante invenții a fost elaborat acum zece ani în Republica Populară Ungară de către fizicianul Gyorgy Szigeti. El a proiectat o lampă cu incandescență al cărei bulb este acoperit în interior cu o substanță fluorescentă, asemănător tuburilor de televiziune și umplut cu tritium sau alt gaz emițător de unde beta.

Aceste gaze întrețin fluorescența, iar lampă, fără filament, are astfel o durabilitate în mod practic nelimitată.

UN ORAȘ VECHI DE 4.000 DE ANI

eva

În Siria, la circa 100 km de Damasc, a fost descoperit recent un oraș vechi de 4.000 de ani, împrejmuț cu ziduri și șanțuri de apărare. În jurul orașului există mai multe întinderi cu morminte.

Arheologii cercetează în momentul de față cu multă atenție caracteristicile acestor monumente istorice. Cînd rezultatele săpăturilor arheologice vor fi date publicității, lumea va fi pusă probabil în fața confirmării existenței unei civilizații străvechi necunoscute pînă azi.

CEA MAI MARE TERMO- CENTRALĂ DIN GERMANIA

La Lubbenau, în R.D.G., se desfășoară din plin lucrările de construcție ale celei mai mari termocentrale din Germania. Aceste lucrări au început anul trecut și s-au dezvoltat mereu, necesitînd astăzi 2.500 de constructori. Se apreciază, după ritmul în care se lucrează, că termocentrala va fi dată în folosință în 1959.

Puterea termocentralei va întrece de trei ori pe cea furnizată de marile uzine electrice de la Trattendorf, eliberînd 1.300 de megawați. Aceasta înseamnă posibilitatea alimentării a 20 de orașe cu cîte 65.000 de locuitori.

Cîntecul Păcii

(CÎNTEC COREEAN)

Text: Jo Ryung Chool

Muzica: Li Myun Song

Zboară hulu-bii pă - cii Zboară peste zări; Zboară hulu-bii pă - cii Peste mări și țări —
 Zborul lor Poartă-n lume Cîntecul păcii iubit; Zborul hu-lu-bi-lor
 Zborul hu-lu-bi-lor
 E ne-ști - vi - lit! Oa-menii li-berii spre via-ță se-avîntă Mi-li-oane de oa-menii azi cîntă
 Cîntecul închinat cu luptă-i u-napoi Cîntecul lor tot mai lim-pez crește Cîntecul păcii în lu-me plutește
 Noi îl cîntăm cu drag Li-berii azi cîntăm
 Noi îl cîntăm cu drag Li-berii azi cîntăm

I

Zboară hulu-bii păcii,
 Zboară peste zări;
 Zboară hulu-bii păcii
 Peste mări și țări.
 Zborul lor
 Poartă-n lume
 Cîntecul păcii iubit;
 Zborul hulu-biilor
 E nestăvilit.
 Oamenii liberi spre viață s-avîntă,
 Milioane de oameni azi cîntă,
 Cîntă un cîntec ce-n luptă-l unește.
 Cîntecul lor tot mai limpede crește,
 Cîntecul păcii în lume plutește.
 Noi îl cîntăm cu drag,
 Liberi noi azi cîntăm
 Și sub roșul steag
 Pacea apărăm!

II

Steagul cel roșu-n luptă
 Falnic înălțat,
 Steagul cel roșu-n luptă
 Aripă noi ne-a dat.
 Peste munți,
 Peste cîmpuri,
 Steagul mereu tluturînd,
 Greul războiului
 Noi mai dîrzi l-am fîrînt.
 Roșle stea pe Kremlin scînteiază,
 Pacea lumii înfregi ea veghează.
 Cîntecul păcii se-nalță spre soare,
 Cîntecul cheamă la luptă popoare,
 Asia-l cîntă cu vocea ei tare;
 Noi îl cîntăm cu drag,
 Liberi noi azi cîntăm
 Și sub roșul steag
 Pacea apărăm!

In romînește de PETRE POPA

F
I
L
M
A
T
E
L
I
E

EGIPT „MORMÎNTUL AGRESORULUI”

Exact cu un an în urmă, cu prilejul celei de-a cincea aniversări a revoluției din Egipt din 1952, administrația egipteană P.T.T. a emis o serie de timbre în legătură cu principalele evenimente din istoria popoarelor ce au trăit pe teritoriul actual al Egiptului. Seria poartă titlul semnificativ de: „Egipt, mormîntul agresorilor”. Este o adevărată recapitulare istorică a luptei seculare a poporului pentru independența sa națională.

Să vedem acum ce reprezintă fiecare din unitățile acestei serii în valoare de 10 M. bucata:

1. La sfîrșitul secolului al XVIII-lea înaintea erei noastre, triburi barbare au atacat și au ocupat timp de două secole Delta Nilului. Unind forțele țării, Ahmes I a respins hoardele acestea pînă dincolo de Siria în anul 1580 înaintea erei noastre (culoare roșie).

2. Saladin, sultanul Egiptu-

lui și al Siriei, a învins pe cruciați în anul 1187 și a pus stăpînire pe mai multe orașe, printre care și Ierusalim (culoare măsline).

3. În timpul celei de-a patra cruciade, regele francez Ludovic al IX-lea, debarcînd la Damiette, a fost învins și luat prizonier la Mansurah în 1250 (culoare mov).

4. Tătarii veniți din Extremul Orient au atacat lumea musulmană, distrugînd orașe bogate ca Bagdadul. Ei au fost opriți, învingi la Ein-Galut în 1260, apoi respinși în spre răsărit (culoare albastră).

5. Nu de mult, în noiembrie 1956, agresorii imperialiști anglo-franco-israelieni, supărați de succesele obținute de poporul egiptean în clădirea viitorului său liber, s-au năpustit asupra Egiptului, crezînd că vor găsi aci o pradă ușoară. Ei au trebuit să recunoască că s-au înșelut și au fost siliți să se reîmbarce la Port-Said în 1956-1957 (culoare brună).

A

m primit articolul de față de la tânărul Tiennot Grumbach, redactor-șef la „Jeune tribune” („Tânără tribună”) din Franța, în care autorul își exprimă părerea sa despre problema algeriană. F.M.T.D. și-a făcut cunoscută în mai multe rânduri atitudinea și dorim să amintim o rezoluție adoptată la ultima ședință a Comitetului Executiv ținută la Budapesta între 12 și 15 februarie a. c., în care se declara printre altele:

„Credincioasă spiritului statutului său F.M.T.D. a luat întotdeauna atitudine în favoarea tratativilor pentru recunoașterea dreptului poporului algerian la independență. Proclamăm încă o dată solidaritatea noastră cu lupta poporului și tineretului algerian.”

Vrem aici să facem cunoscute cititorilor noștri, după alte păreri, și aceea a unei părți a tineretului francez. După cum subliniază autorul, există în Franța păreri diferite despre mijloacele de a face să înceteze războiul din Algeria, dar tineretul este din ce în ce mai unitar în revendicarea sa ca guvernul să ia măsuri pentru a începe tratativele. Studenții radicali au fost foarte adesea alături de studenții socialiști, creștini, comuniști, manifestându-și împreună cu ei dorința de pace.

Să sperăm că această unitate să se întărească tot mai mult și să se ajungă, alături de toate forțele păcii, la o soluție în conflictul algerian. Iată ce dorește tineretul din lumea întreagă.

Domnule redactor-șef, mă întrebați care este atitudinea tineretului francez și indeosebi a tineretului radical față de problema algeriană. Vă voi răspunde sincer și mi se pare evident că vor exista divergențe între punctul vostru de vedere și al nostru, dar între tineri de bună-credință aceste divergențe nu pot fi șterse decât prin discuții.

Mai întâi de toate mi se pare foarte greu să vorbesc despre o atitudine a tineretului

francez față de problema algeriană, căci mulți tineri nu au înțeles decât de curind amploarea și gravitatea problemei algeriene. Ei nu mai pot ignora că „rebelii” sînt în realitate patrioți și luptători ai rezistenței și că lupta lor, chiar dacă nu este totdeauna bine orientată, este totuși întemeiată. În Franța au avut loc mai multe întâlniri naționale ale tineretului la care s-a cerut **PACEA ÎN ALGERIA**. Rînd pe rînd, la ALOS, SURESNES, LYON,

PARIS, de pildă, concluziile lor au fost aceleași: întregul tineret trebuie să se unească ca să ceară pacea. Și de fapt începe să se contureze o asemenea mișcare: sectoarele de tineret ale mișcărilor politice, confesionale și sindicale se unesc în tot mai mare număr pentru a demonstra țării care sînt cele două revendicări comune principale ale lor [de altfel strîns legate una de alta], și anume:

- pacea în Algeria;
- garantarea libertăților democratice.

Războiul din Algeria are drept consecință renașterea unui spirit fascist și rasist în Franța, pe care îl crezusem dispărut pentru totdeauna. Tinerii au înțeles repede că lupta împotriva războiului și cea împotriva fascismului nu sînt decît una și aceeași; într-adevăr, cînd se intrunesc în uzine sau în facultăți, în comitetele antifasciste, ei înțeleg că grupările fasciste se bazează doar pe războiul algerian și că prin urmare trebuie să se facă pace, nu numai pentru că războiul este nedrept și costisitor, ci și pentru că prelungirea lui ne-ar putea prindejdui libertățile.

Tinerii francezi știu că revoluțiile noastre au servit de model tuturor celorlalte revoluții și că nu este conform tradiției democratice și progresiste din 1789, 1848, 1871 să te opui libertății unui popor pe care noi înșine l-am învățat deplina semnificație a cuvintelor **LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE**.

FERICIRE POPORULUI ALGERIAN!

Tinerii responsabili ai organizațiilor de tineret cu situații sociale, religioase și păreri politice diferite s-au întâlnit la Lyon venind din toate cele patru colțuri ale Franței în luna martie. Ei au publicat o declarație în care se spune printre altele:

"Tineretul pe care-l reprezentăm dorește prietenia cu frații algerieni, prietenia cu poporul și națiunea algeriană."

Tineretul dorește ca în țara noastră să se instaureze o politică nouă, o politică tînă și dinamică, care să se înscrie în cadrul sprijinirii țărilor slab dezvoltate și a marii mișcări mondiale de emancipare ce ridică popoarele Asiei și Africii."

În concluzie s-a lansat un apel către toate organizațiile franceze de tineret, cerind o nouă întâlnire națională în vederea pregătirii unei campanii naționale pentru pacea cu Algeria.

Dar dacă tineretul în general abia începe să se organizeze, există totuși un sector special al tineretului care a fost întotdeauna în Franța avangarda mișcărilor revoluționare sau democratice, mă refer la studenți. Pe plan sindical, Uniunea națională a studenților francezi a votat la recentul său congres de la Marsilia (9-13 aprilie) o moțiune care implică cerea și pacea în Algeria. Alte organizații sindicale studențești, ca, de pildă, Federația generală a studenților în litere (F.G.E.L.) sau Uniunea națională a școlilor superioare au luat și ele atitudine asupra anumitor aspecte ale războiului algerian.

În ceea ce privește atitudinea sectoarelor studențești ale partidelor politice de stînga, ea este și mai marcantă; manifestările lor pentru PACE ÎN ALGERIA sînt dese și sprijinite de masa studențească, iar uniunea lor este foarte largă; s-au putut vedea astfel anul acesta, de mai multe ori, în cartierul Latin din Paris, studenți comuniști, socialiști, radicali și republicani populari manifestînd în comun (împotriva unor evenimente ca cel de la SAKIET, de pildă). Aceste diferite mișcări au păreri foarte diverse în ce privește soluționarea problemei algeriene, dar sînt cu toții partizanii păcii și ai tratativelor. Studenții radicali, de pildă, au fost foarte expliciti asupra acestui punct în moțiunile votate la Congresul lor de la Bordeaux.

Ajung acum la expunerea tezelor care sînt deosebit de specifice tinerilor radicali.

Credem că, în starea actuală a lucrurilor, soluționarea problemei algeriene condiționează întregul viitor al Uniunii Franceze și chiar evoluția viitoare a Franței. Implicațiile ei internaționale pot de ase-

menea exercita o influență hotărîtoare asupra raporturilor dintre Occident și țările slab dezvoltate. Problema trebuie, așadar, privită și rezolvată în funcție de aceste două ordine de considerații.

Lozincile „Algeria franceză”, „Independență totală” sînt lipsite de orice semnificație concretă. De fapt acum trebuie rezolvată o problemă dublă:

— Cum să facem ca Franța și F.L.N. (Frontul eliberării naționale) să înceapă tratative?

— Ce formulă politică să se aplice viitoarelor relații dintre cele două țări?

La ora actuală situația prealabilă independenței constituie piedica cea mai importantă pentru începerea tratativelor. Această situație prealabilă poate fi pre-textual indirect al unei mediații internaționale, fie din partea O.N.U. sau a N.A.T.O., cu alte cuvinte a Statelor Unite; ambele formule trebuie combătute cu cea mai mare strășnicie, fiindcă nici o mediație nu se face gratuit, și prețul ei, fie politic, fie economic, ar lăsa în spirit și în inimio veșnică amărăciune.

De fapt singura procedură ce pare de dorit la ora actuală este folosirea simultană a bunelor oficii ale Tunisului și Marocului și cauziunea Africii Negre.

O masă rotundă a aleșilor Africii Negre și a reprezentanților guvernului francez, la care s-ar recunoaște dreptul la independență al tuturor țărilor din Uniunea Franceză ar înlesni apoi succesul bunelor oficii ale Tunisului și Marocului și începerea tratativelor dintre F.L.N. și Franța.

Soluția aceasta, care permite asocierea întregului ansamblu maghreb și al Africii Negre cu soluționarea problemei algeriene, ar fi însăși garanția unei colaborări viitoare între toate aceste țări și Franța. Este soluția cea mai conformă intereselor și demnității celor două părți, soluție pentru care trebuie să luptăm.

Orice formulă politică definitivă trebuie să se inspire de la necesitățile economice ale zonei francului și de contextul internațional contemporan.

Din punct de vedere politic, independența totală a Algeriei sau integrarea ei la metropolă sînt soluții primejdioase și lipsite de actualitate. De fapt viitoarele relații dintre Franța și Algeria trebuie să se organizeze în jurul următorilor doi poli:

Polul economic: Sahara asupra căreia au drepturi de natură diferită toate țările din Uniunea Franceză și metropolă. Exploatarea acesteia și ridicarea nivelului de trai al Africii occidentale presupun o organizație economică comună, atît pe planul faptelor cît și pe cel al drepturilor.

Polul politic care derivă direct din cel precedent, Franța și Africa occidentală despărțite sînt prăzi oferite lăcomiei internaționale. Unite, ele constituie o forță suficientă pentru a-și garanta respectarea drepturilor. Relațiile viitoare dintre Franța și Algeria par, așadar, în mod cu totul firesc sortite să aibă loc în cadrul unei organizații confederale.

Maghrebul, Federațiile Africii Negre și Franța sînt chemate astfel să constituie un ansamblu coerent în care fiecare își va găsi forța din prezența celorlalți.

Cred că v-am arătat care este reacția actuală a tineretului francez față de problema algeriană. Să știți că dorința cea mai sfîntă a noastră, a tineretului francez, este să putem într-o zi să cîntăm, amestecați frățește cu tineretul algerian:

*"Tineretea ni-e dragă
Pentru pace la luptă pornim"*

Da, dorim să dăm poporului algerian și poporului francez fericirea, fericire pe care, o știm cu toții, nu o vor putea dobîndi decît prin pace.

TIENNOT GRUMBACH

ÎN CIUDA TERORII ȘI A PERSECUȚIEI...

Alături de mama sa asasinată de soldații colonialiști, un copil plînge deznădăjduit în mijlocul ruinelor unui sat ars. Dar există un braț protector. „Le vom răspunde mîine” — au spus soldații algerieni reporterului american care a făcut fotografia de față (1)

Membrii trupelor colonialiste în fața unuia din victimele lor. Soldatul din stînga mai ține încă pumnul plin de sînge în care l-a omorît pe algerian (2)

...ALGERIA LUPTĂ

Combatanții algerieni nu cunosc numai armele. Serviciul sanitar organizat de Armata de eliberare își înfîlde binefacerile și asupra populației civile. Iată-l pe Sidi Nowrod, colaborator la organizația Semilunet algeriene, întemălată în 1955, făcînd o injecție cu penicilină unui nomad în deșert (3)

Discuție într-o tabără a Armatei eliberării algeriene. La sfîrșitul anului 1957 A.L.N. începea a treia fază a războiului său revoluționar: ofensiva strategică și tactică pe toate fronturile (4)

ZIUA TINERETULUI

o nouă filă în calendarul tinereii ge

29
IUNIE

Vă mai amintiți, prieteni, de zilele minunate ale ultimului festival mondial? Vă mai amintiți de străzile împodobite ale Moscovei, de entuziastul Carnaval al prieteniei, de estradele în jurul cărora licăreau miile de ochi ale spectatorilor, de nesfârșitele coloane ce defilau pe stadionul „Lujniki”? Vă mai amintiți de florile și cintecele cu care v-au primit tinerii și tinerele gazdă pe voi, reprezentanții tuturor continentelor, veniți anul trecut la marea sărbătoare a păcii și prieteniei? Și voi, cei care nu ați putut fi atunci la Moscova și care ați aflat din paginile presei despre toate aceste lucruri, vă mai amintiți de nenumăratele manifestări pe care le-a prilejuit neîntrecuta ospitalitate a tineretului Uniunii Sovietice? Desigur că vă aduceți foarte bine aminte. Asemenea lucruri nu se uită toată viața.

Ei bine, sărbătoarea aceasta grandioasă a tineretului iubitoare de pace a avut acum, de curând, un rival. La 29 iunie, pe întreaga uriașă întindere a Uniunii Sovietice, fetele și băieții au organizat sute de carnavaluri, întreceri sportive, concerte și seri de dans, plimbări și spectacole artistice; s-au desfășurat în săli și în parcuri „seri închinare memoriei eroilor”, „sărbători ale fetelor”, „sărbători ale prieteniei”, „ziua creației artistice” etc. etc.

Tineretul sovietic, gloriosul nostru frate, a fost eroul acestei zile. Pentru prima dată în calendarul acestei generații a lumii a apărut înscrisă cu litere roșii o nouă sărbătoare: „Ziua tineretului sovietic”.

PATRUZECI DE ANI

Prima sărbătorire a „Zilei tineretului sovietic” a avut loc în preajma unei mari aniversări: împlinirea a 40 de ani de la întemeierea Uniunii Tineretului Comunist Leninist, Comsomolul. Și această apropiere a fost marcată prin semnificativele manifestări organizate la 29 iunie sub numele de „întâlniri ale generațiilor”. Generațiile lui Pavel Korceaghin, Pașa Anghelina, Oleg Kosevoi, „vechi” comsomoliști, care au azi nepoți comsomoliști, au venit în mijlocul tinerilor să le vorbească despre neuitatele zile ale tineretului lor revoluționare. Și nu puține lacrimi de fericire au picurat din ochii încercânați ai „moșnegilor”, ca și din cei senini ai „nepoților”, privind-se unii pe alții, simțindu-și inimile bătând la fel, deși între ei sînt 40 de ani...

TRADIȚIILE SÎNT CONTINUATE

Moștenirea comsomoliștilor din anii trecuți e prețuită azi și cinstită de urmași; tinerii și tinerele Țării socialismului o dezvoltă și o îmbogățesc. Trei sute mii de tineri, însuflețiți de cele mai nobile simțăminte patriotice, au plecat să dea bătălia construcției pe marile șantiere din răsăritul și nordul siberian și în bazinul Donbassului.

Forțele tineretului au ajutat să se ridice marea hidrocentrală de la Kuibîșev, linia de înaltă tensiune Irkuțk—Brațk, calea ferată Stalinsk—Abakan; 320.000 de tineri au luat cu asalt pământurile virgine și înțelenite, iar alți 300.000 au venit să lucreze în ramura zootehnică.

Tuturor acestora, în primul rînd, le-a fost închinată „Ziua tineretului sovietic”.

O VIAȚĂ FRUMOASĂ

Pentru ce muncesc comsomoliștii și tinerii sovietici? Cu ce scop depun asemenea eforturi într-adevăr eroice? Pentru întregul popor, pentru ei înșiși și pentru generațiile viitoare, pentru ca idealul în spiritul căruia sînt educați, comunismul, să se înlăptuiască.

Comsomolul și-a propus ca în următorii doi-trei ani să construiască 10.000 de cluburi, să amenajeze 40.000 de instituții culturale.

Unul dintre fruntașii în producție sărbătorii în „Ziua tineretului sovietic”: Vladimir Kruglov, comsomolist, mecanic la uzina „Amurlitmas” din orașul Comsomolsk pe Amur

SOVIETIC

rații a lumii:

tistice, să pregătească 25.000 de conducători activității artistice de amatori. Sînt doar teva exemple, dar oare ele nu demonstrează ai limpede decît apa izvorului ce gînduri au merii sovietici? Ei vor să dobîndească știința cultura, să se bucure din ce în ce mai mult binefacerile muncii omenești. De pe acum, cotînd procentul cadrelor tinere cu studii perioare, se poate spune că în această pri-nță ei stau în fruntea tuturor țărilor.

PACE ȘI PRIETENIE

Dar pentru toate aceste ocupații, pentru alizarea visurilor lor, tinerii sovietici, alături părinții, frații și surorile lor, au nevoie primul rînd de pace, de prietenie. Aces- r idei umane, nobile le-a fost de asemenea chinată „Ziua tineretului sovietic”. Pe ma- rurile rîurilor, la marginea pădurilor, în ta- rele din afara orașelor și în grădinile pu- ice s-au aprins focuri ale solidarității cu neretul democrat al lumii. Au răsunit peste petele tinerilor cuvîntele imnului F.M.T.D.:

„Tineretea ni-e dragă,
Pentru pace la luptă pornim”...

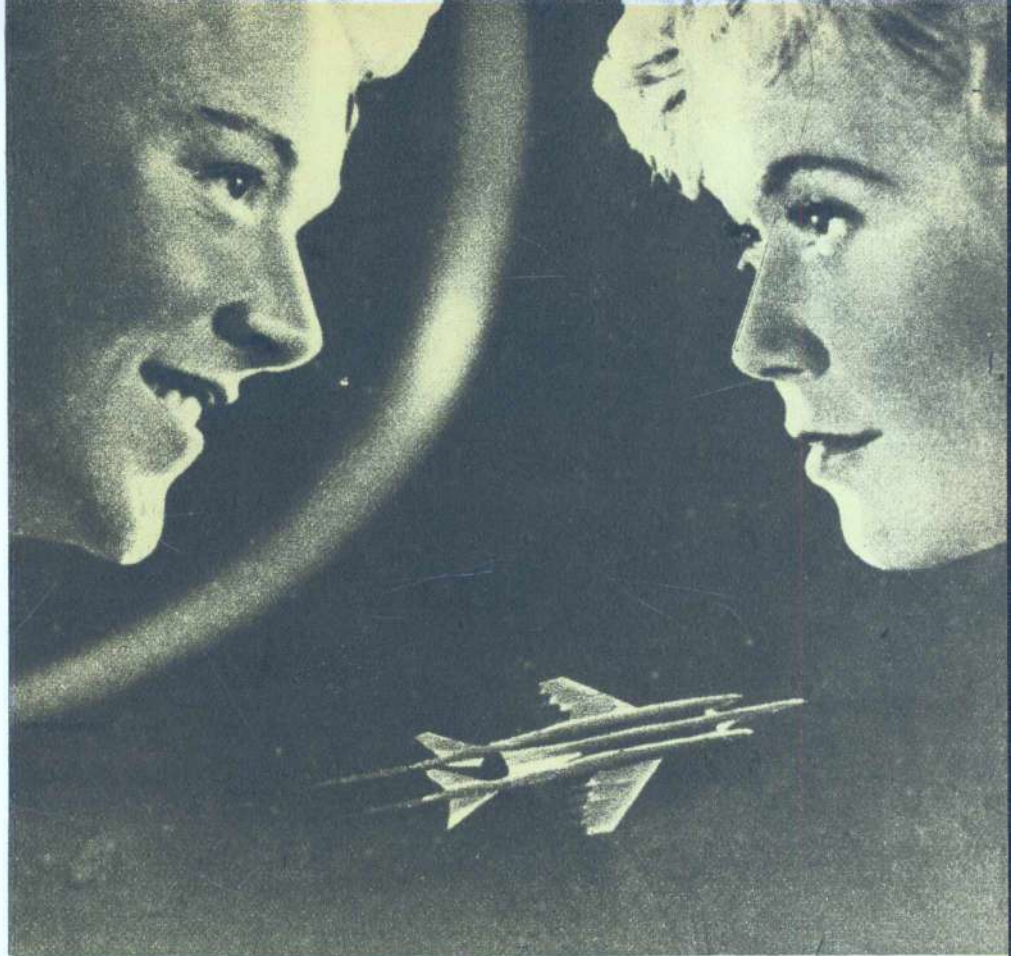
„Ziua tineretului sovietic” a fost astfel nu mai un prilej de veselie, ci și o trecere în vîstă a realizărilor și sarcinilor de viitor. ca cum spunea cu acest prilej N. Meseațev, eretar al C.C. al Comsomolului, „țara își nstește în această zi solemnă tînăra sa nerație deoarece poporul sovietic dă o altă prețuire contribuției tinerilor la cauza nstruirii comunismului, pentru că vede în nerația tînăra viitorul său, ziua comunistă mline a patriei”.

MARIANA MIRO

Visurile tinerilor sovietici se întîlnesc în cosmosul străbătut de primii ambasadori ai pămîntului — sputnicii și rachetele sovietice...

Liudmila Kondrikova este una din comsomolistele de la Incubatorul din Bratșevsk, regiunea Moscova, care a devenit cunoscută în întreaga Uniune Sovietică pentru rezultatele în muncă obținute în întîmpinarea „Zilei tineretului sovietic”

● maiakovski maiakovski ●
TINĂRA GARDĂ
 ● maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski maiakovski ●

Globul rotească-se-ntr-una,
 Apele curgă cuminte,
 Tînără gardă, tu, una,
 goană, galop,
 Viața la pas nu ne place,
 Steagul în ropote du-!/
 Tineret, milioane,
 'Nainte! s-otuce
 'Nainte! Și tot nu-i destul,
 Regimente! Pe cârți! În întreceri!
 Frămîntînd slove noi, nesătul,
 să semeni idei, să le seceri...
 'Nainte! Și tot nu-i destul,
 Ia cu-ăsalt piscul cel mai înalt,
 subsuoară să-l duci ca pe-un sul,
 Să-ți freamăte sufletul cald,
 mai aprig! Și tot nu-i destul,
 Universul — covor sau serincioș —
 de stelele-molii mi-l scutură tare!
 Și poruncă dă-ntregului glob,
 mai la stînga să zboare!

CONVORBIRE

CU DELEGAȚIA

JAPONEZĂ

De curind principalele organizații de tineret din Japonia au trimis o delegație în mai multe țări europene pentru a intra în legătură cu organizațiile de tineret și a discuta cu ele despre necesitatea și posibilitatea unei acțiuni internaționale împotriva bombelor A și H.

Delegația se compunea din reprezentanții Consiliului tineretului japonez (membru al W.A.Y.), ai Federației panjaponeze a autonomiilor studențești (membru a U.I.S.) și dintr-o fată, victimă a bombardamentului atomic de la Hiroșima.

Reducția „Tineretului lumii” a avut prilejul să stea mult timp de vorbă cu membrii delegației japoneze. Publicăm mai jos câteva fragmente din această convorbire, iar în continuare veși putea citi o dare de seamă asupra vizitei delegației în Franța și în Germania Federală.

INTREBARE: Care a fost scopul vizitei voastre? Cu ce organizații de tineret ați luat contact și care au fost impresiile voastre despre atitudinea tineretului din aceste țări în problema bombelor A și H?

D-LTANIMOTO (Consiliul național al tineretului):

Scopul nostru este să procedăm la un schimb de păreri în problema armelor nucleare și să găsim pe această cale mijlocul de a coordona activitățile mișcării tineretului japonez cu acțiunile tineretului din țările europene. Am vizitat Italia, Republica Federală Germană, Franța și Cehoslovacia. În țările acestea am stat de vorbă cu reprezentanții grupărilor religioase, ai organizațiilor socialiste, de tineret și studenți social-democrați, comuniste și altele. Am avut prilejul să participăm la mitinguri de masă în Italia, la Paris și la o întâlnire de tineret de 15.000 de persoane, la Ustij, în Cehoslovacia.

În mod general, popoarele țărilor europene știu prea puțin despre efectele groaznice ale bombelor atomice și cu hidrogen. Domnișoara Murato (din Hiroșima) a vorbit despre experiențele groaznice prin care a trecut personal și am prezentat un film despre Hiroșima. Numeroși spectatori și-au manifestat surprinderea: într-adevăr, ei nu cunoșteau decât teoretic efectele bombei atomice.

Prima impresie pe care am avut-o în Germania occidentală a fost că înarmarea atomică a acestei țări este un lucru foarte primejdios și că este combătută de un număr foarte mare de persoane.

D-L SHIMIZU (Federația națională a autonomiilor studențești):

Am impresia că rolul mișcărilor studențești pentru pace din Europa nu este atât de activ și nici bineînțeles atât de puternic ca cel din Japonia. Ca să vorbim deschis am putea spune că în general organizațiile studențești sînt împotriva armelor nucleare, dar că nu au un program de acțiune concret.

D-L MAJSHUHARA (Consiliul „Seinendan” — Asociațiile tineretului):

Delegația noastră și-a atins scopul, și tineretul din țările europene pe care le-am vizitat, îndeosebi organizațiile de tineret cu care am luat contact, cunosc acum mai bine efectele bombelor A și H, precum și activitățile tineretului japonez împotriva primejdiei atomice, iar discuțiile pe care le-am avut au ridicat numeroase probleme noi și folositoare în această direcție.

INTREBARE: Ce fel de întrebări vi s-au pus în cursul discuțiilor?

D-L MAJSHUHARA: Întrebarea ce ni se punea în mod invariabil era: „Cum progresaază în Japonia mișcarea în favoarea păcii?”

Am fost de asemenea întrebați ce părere avem despre încetarea experiențelor nucleare în Uniunea Sovietică.

În cursul discuțiilor pe care le-am avut cu reprezentanții tineretului democrat-creștin italian am fost întrebați același lucru și am dat răspunsul nostru obișnuit, care era: „Este o inițiativă bună, aprobăm hotărîrea sovietică și li invităm și pe ceilalți să urmeze acest exemplu”. Am fost atunci întrebați de unii dacă felul acesta de a gândi nu este comunist. Noi am răspuns: „Noi nu spunem că o anumită țară are dreptate, spunem doar că anumite acte sau altele sînt justificate”. Trebuie să ne străduim cu toții să obținem încetarea experiențelor nucleare și interzicerea producției de arme atomice. Este o nebunie să crezi că cineva ar putea rămi „neutru” într-un asemenea conflict și să scape de la distrugere. Aceasta este atitudinea unui om care ar șede în cabina sa în timp ce se scufundă vaporul și ar păstra iluzia că nu i se întîmplă nimic. În condițiile acestea este mult mai rezonabil să ieși din cabină, să pui mina pe cîrmă împreună cu ceilalți, dat fiind că mai este posibil să salvezi vaporul...

INTREBARE: Ce crede delegația voastră despre necesitatea de a mai lansa ulterior inițiative pe tema aceasta?

D-L MAJSHUHARA: Am vrea să menținem și să întărim relațiile cu organizațiile de tineret cu care am luat contact în aceste țări. Este necesar să procedăm la schimburi de materiale și să ne comunicăm experiențele noastre reciproce în legătură cu mișcarea.

Socotim că schimburile de delegații — în genul delegației noastre japoneze — sînt indispensabile pentru promovarea mișcării noastre. Mișcarea îndreptată împotriva armelor nucleare trebuie întărită de pretutindeni. Pînă acum se evocau mai ales efectele teribile ale armelor atomice. Dar începînd de la Conferința afro-asiatică de la Cairo, mișcările pentru pace și independență națională sînt din ce în ce mai strîns legate una de alta.

Vrem să ne închinăm toată energia pregătirilor și succesului celei de-a IV-a Conferințe mondiale împotriva bombei A și H ce va avea loc în luna august în Japonia.

D-L SHIMIZU: Am fost surprins să văd că nenumărate persoane nu auziseră nici măcar vorbindu-se despre această conferință. De aceea, în timpul turneului nostru, am căutat să o popularizăm cît mai mult. Unii spuneau că nu puteau veni la conferință din cauza participării comuniștilor și a comitetelor de pace. Le explicam atunci adevăratul caracter al conferinței și cred că am reușit să înlăturăm câteva prejudecăți. Alții, foarte numeroși, au înțeles și și-au dat seama de importanța conferinței, promițîndu-ne să participe la ea. Sperăm că vor veni din Europa să asiste la conferință cît mai mulți participanți, mai ales tineri.

Am dori să propunem o întâlnire internațională a tineretului împotriva armelor atomice. Nu este ușor să iei o asemenea inițiativă, dar dacă începem pregătirile, credem că în viitorul apropiat se va putea ține o asemenea conferință. Cînd ne vom întoarce în Japonia vom continua munca noastră. Totuși ideea aceasta mai trebuie să se concretizeze.

Cu acestea a luat sfîrșit convorbirea noastră cu delegația japonezi. Cu toate că erau istovii de călătoria lor lungă și oboșitoare, membrii delegației erau plini de speranță și de entuziasm. Domnișoara Murato, îmbolnăvindu-se, a trebuit să se interneze la spital. Înainte de a părăsi prietenii japonezi, le-am cerut să adreseze cititorilor noștri câteva mesaje. Iată-le:

D-L MAJSHUHARA: „Lupta pentru pace este una dintre cele mai frumoase din lume și trebuie sprijinită de toate națiunile”.

D-L TANIMOTO: „Pacea nu poate fi garantată prin înarmări, ci doar prin uniunea tuturor popoarelor și stabilirea relațiilor internaționale frățesti”.

5 TINERI JAPONEZI

IN VIZITĂ LA PARIS

„Nu voi uita niciodată ce mi s-a întâmplat în dimineața de 6 august 1945. În dimineața aceea, la orele 8,15, o bombă atomică lansată deasupra orașului meu drag, Hiroșima, a prefăcut orașul în cenusă și a omorât peste 200.000 de persoane. Eram pe atunci o fetiță de 12 ani. Am suferit efectele bombardamentului, deși mă găseam la cca. 1.600 m depărtare de punctul unde a căzut bomba. Am avut fața, brațele și toată partea de sus a corpului arse. Și organele mele interne au fost atinse de radioactivitate. Supraviețuitorii exploziei și-au pierdut aproape toți familiile lor.”

Cine vorbește astfel? Este Yoșiko Murato, o fată din Hiroșima. Șade lângă mine, în hotelul din Paris unde este găzduită împreună cu alți patru tineri japonezi. Când vorbește simte un nod în gât. Revede drama îngrozitoare, halucinantă.

Astăzi fața ei frumoasă poartă pe vece urmele cicatricelor. Nu va mai avea niciodată o sănătate înfloritoare. Nu se va mai putea uita niciodată într-o oglindă fără să o treacă fiorii. Nu va mai regăsi niciodată echilibrul copilăriei sale fericele.

Boala atomică o ține în ghearele ei nemiloase. Gîndiți-vă, da, gîndiți-vă că bomba de la Hiroșima face acum figură de muzeu pe lângă cele experimentate astăzi. „Curate” sau „murdare”, ele sînt de o mie de ori mai puternice! Bombe „curate”?/mi-au spus prietenii mei japonezi. Asta-i bun! Cine îndrăznește să vorbească de a șterge în mod „curat” de pe fața omenirii mii de oameni!

Toate acestea le văd în ochii și pe chipul d-rei Yoșiko. Impotriva tuturor lucruri luptă ea. Impotriva tuturor acestor lucruri luptă în unanimitate poporul japonez și tinerii aceștia care au realizat un pelerinaj pentru viață de la Stockholm la Roma, de la Frankfurt la Paris.

Ei fac apel către tinerii din Europa, către tinerii din lumea întreagă să facă un lanț împotriva morții atomice. Acesta a fost scopul călătoriei lor în Europa, de unde au invitat toate mișcările de tineret să-și trimită în luna august delegații la Tokio, la Conferința împotriva bombelor A și H.

Iată delegația japoneză în timpul călătoriei sale prin Europa. De la stînga la dreapta: domnișoara Yoșiko Murato, domnul Joșimi Matsuhara, Hayao Shimizu, Takashi Tanimoto, Ichiro Ono

Tinerii parizieni oferind flori lui Yoșiko la mitingul de la Vél d'Hiver

Delegația aceasta, foarte reprezentativă, a mișcării tineretului japonez a fost primită în Franța de d-l Quet în numele Hanurilor unite ale tineretului; de d-l Palangue, în numele Studenților radicali; de d-l Guermont, în numele U.N.E.F.; de d-l Alexandrini, în numele Caselor tineretului și ale culturii; de Tinerele prietenii internaționale și de d-l Jacques Denis, în numele Uniunii Tineretului Comunist.

În cursul șederii sale în Franța — unde a vizitat și orașul Lyon — delegația a fost primită, de pildă, de organizațiile de tineret comuniste, socialiste, radicale, catolice, ale W.A.Y. etc. De altfel a avut și o conferință de presă și o serată de informare foarte strălucită la Paris. În cadrul acesteia au asistat 300 de participanți la proiectarea unui film despre Hiroșima, după o confruntare de idei pasionantă asupra primejdiei atomice. În publicul impresionat și atent se puteau remarca personalități din Liga învățămîntului, din Consiliul francez al mișcărilor de tineret, din Tineretul muncitoresc creștin, din Tineretul socialist, din Uniunea Tineretului Comunist, din diferite organizații ale Hanurilor tineretului, din organizația Studenților radicali, din U.N.E.F., din Casele tineretului.

★

Timp de mai bine de opt zile tinerii noștri japonezi nu și-au cruțat străduințele pentru a duce pretutindeni mesajul lor de pace. I-am văzut, zdrobiți de oboseală, dormind aproape în picioare, dar urmîndu-și fără încetare marșul păcii. Și mereu vocea lui Yoșiko spunînd: „Ne închinăm viața luptei împotriva războiului, alături de toate popoarele iubitoare de pace. Vă chemăm să luptați și voi împreună cu noi. În fața ființelor omenesti, al căror geniu a permis lansarea sateliților artificiali, se poate deschide un viitor minunat. Nu ar fi o nebunie să mai trecem printr-o nouă catastrofă ca cea de la Hiroșima și Nagasaki?”

Al dreptate, Yoșiko. Astăzi, cînd medicina este încă incapabilă de a vindeca boala atomică, cînd peste 9.000 de japonezi mai suferă și mor din cauza ei, nu există datorie mai urgentă ca aceea de a ne uni și de a lupta împotriva primejdiei mortale ce amenință viitorul, vișuriile, viața noastră.

În țara noastră sute de mii de francezi au și semnat un apel al mișcării franceze pentru pace împotriva instalării în Franța a rampelor de lansare a rachetelor atomice ce amenință ca țara noastră să fie transformată într-o țintă atomică. Tinerii de toate convingerile li semnează la locul lor de muncă, de studiu sau în timpul liber. Campionul mondial de ciclocross, André Dufraisse, a declarat și el că aprobă orice inițiativă luată în sensul acesta.

În concluzie putem spune că sîntem pe deplin de acord cu Yoșiko cînd cere ca: „după exemplul U.R.S.S. să înceteze și S.U.A. și Marea Britanie experiențele nucleare. S.U.A. să renunțe la experiențele cu bombe H ce trebuie să aibă loc la Eniwetok. Să luptăm pentru suprimarea totală a armelor nucleare. Să ne opunem stabilirii de baze atomice și de rampe de lansare în Franța, Japonia și în celelalte țări!”

În Japonia se cîntă un refren unanim:

„Prime bombă a căzut la Hiroșima,
A doua a căzut la Nagasaki,
A treia bombă să nu cadă niciodată!”

Aceasta depinde de noi toți!

A. SAVARIS

YOȘIKO MURATO:

**CE MĂ AJUTĂ
SĂ TRĂIESC?
LUPTA NOASTRĂ!**

Pentru mine este o mare încurajare primirea ce mi se face în Europa și faptul că pot vedea lupta voastră. Sînt fericită deoarece pentru a participa la delegația noastră a trebuit mai întîi să înving rezistența familiei mele.

Sînt patru ani de cînd activez pentru cauza noastră: lupta împotriva bombelor A și H. Am înțeles mai ales la primul Congres de la Tokio împotriva bombelor atomice că trebuia să mă angajez în această luptă. Datorită activității mele am fost aleasă să fac parte din delegație. Dar am luat hotărîrea mea și în urma insistențelor victimelor de la Hiroșima, care mai sînt încă majoritatea la pat.

Ne este foarte greu să trăim. Dar ceea ce mă ajută pe mine să trăiesc este tocmai existența acestei mari mișcări împotriva bombelor A și H și a experiențelor nucleare.

Hotărîrea mea de a veni în Europa era foarte fermă și limpede. Vreau să îndrăznesc să cred că prezența noastră, contribuția noastră, modestă poate, au sensul acesta: SĂ NU SE MAI REPETE NICIODATĂ CELE PETRECUTE LA HIROȘIMA! Și aș fi fericită să pot astfel participa la lărgirea mișcării împotriva bombelor ucigașe în Franța și în Europa!

(Declarație exclusivă luată de corespondentul nostru din Franța A. Savaris).

Împotriva primejdiei atomice

O VIZITĂ ÎN REPUBLICA FEDERALĂ GERMANĂ

Delegația celor cinci reprezentanți ai celor mai importante organizații de tineret japoneze a sosit în Republica Federală într-o perioadă cu adevărat interesantă. Cu câteva zile înainte, în Parlamentul Germaniei occidentale, se desfășuraseră dezbateri inflăcărâte, ai căror răsunet a mișcat masele largi și al căror rezultat a fost rezoluția, forțată de majoritatea guvernamentală, de a înzestra armata Germaniei Federale cu arme atomice, aceasta în ciuda viilor proteste ale majorității poporului.

Asupra țării s-a revărsat un val de neliniște și de emoție. Acțiunea s-a amplificat sub lozincă „Lupta împotriva morții atomice”.

Este evident că o delegație venită din țara al cărei popor suferise pe pielea sa grozăvia și ororile celor două explozii atomice avea să provoace cel mai viu interes în rândurile membrilor organizațiilor de tineret. La ordinea de zi trecea în mod aproape spontan problema colaborării mai strinse și a sprijinului reciproc dintre mișcările de tineret ale celor două țări.

Delegația a fost primită foarte prietenos de organizațiile cele mai diferite de tineret. Membrii ei au stat de vorbă cu președinții tineretului socialist și sindical, cu vicepreședintele Uniunii Studenților Germani, cu conducerea Uniunii Studenților Liberali, cu reprezentanți ai Comisiei generale a Universității din Frankfurt pe Main. Delegația a mai fost primită și de secretarul Comitetului de acțiune „Lupta împotriva morții atomice”, dr. Menzel (membru în Parlamentul de la Bonn), și de d-l Putzrath, secretarul secției internaționale a președinției Partidului social-democrat german. Unul din conducătorii Partidului democrat liber, d-l Stender, a participat la convorbirea cu conducătorii Uniunii Studenților Liberali. Au avut de asemenea loc și întreveneri cu personalități ale Bisericii luterane germane.

Datorită recomandărilor prietenești a conducerii tineretului socialist, delegația japoneză a putut asista la congresul acestei organizații, care a avut loc în Berlinul de vest. Ea a putut participa de asemenea la întâlnirea tineretului din Frankfurt, la o serată de discuții la Hamburg, precum și la o ședință plenară a Consiliului tineretului din regiunea Hessen. Filmul japonez adus de delegație, arătând efectele exploziei atomice de la Hiroșima și Nagasaki, a fost proiectat la Congresul Tineretului Socialist și la serata de discuții de la Hamburg.

Delegații la congres și participanții la întâlnire și la serată au ascultat cu mare atenție expunerile membrilor delegației japoneze, mai ales povestirea tragică a tinerei Yoshiko Murato din Hiroșima, care fusese ea însăși, la vârsta de 12 ani, victimă exploziei atomice.

Yoshiko Murato și compatriotul ei Simizu au demonstrat în mod deosebit de izbitor solidaritatea tineretului japonez cu cei care luptă împotriva morții atomice în Germania occidentală; asociația celor ce obiectează împotriva serviciului militar a stabilit în fața primăriei orașului un post unde membrii organizației sînt mereu de gardă în fața unei banderole pe care stă scris: „Cel ce va folosi bomba atomică va pieri prin ea”. În ziua cînd Yoshiko Murato a fost la Hamburg a vrut neapărat să stea și ea de gardă, în ciuda sănătății sale delicate, cel puțin o clipă, arătînd astfel sprijinul pe care-l dă luptei duse de tineretul din Germania Federală. De altfel la aceeași oră sosea la primăria din Hamburg și secretarul general al N.A.T.O., Spaak, cu scopul de a interveni pentru înzestrarea armatei germane cu arme atomice.

Desigur, în cursul convorbirilor cu conducătorii organizațiilor de tineret din Germania occidentală s-au manifestat și păreri diferite. Dar nu ele au constituit esențialul convorbirilor. Cel mai important poate a fost faptul că, în multe probleme importante, ideile majorității tinerilor din Republica Federală Germană erau identice cu cele ale organizațiilor japoneze. La sfîrșitul vizitei sale, delegația japoneză a făcut presei următoarea declarație:

„Constatăm că toate organizațiile cu care am avut prilejul să luăm contact s-au pronunțat pentru încetarea imediată a tuturor experiențelor nucleare, pentru o convenție internațională interzicînd toate armele atomice de orice gen, precum și construirea bazelor atomice și a rampelor de lansare a rachetelor...”

Importanța acestei vizite constă în faptul că a contribuit la un schimb de experiență, desigur folositor pentru ambele părți.

Cît despre rezultate, am putea spune că organizațiile de tineret atât germane cît și japoneze au idei comune, în ciuda diferențelor de concepții și a ideilor relativ la aceste probleme. Interesul comun este să se împiedice înarmarea atomică a celor două țări, să se obțină încetarea experiențelor atomice și interzicerea fabricării de arme atomice. Acesta este motivul de la care decurg posibilitățile și chiar necesitatea unui efort comun, unui sprijin reciproc.

Însăși vizita delegației japoneze a arătat utilitatea colaborării, a schimbului de experiență și de materiale, ajutorul concret ce-și pot aduce reciproc cele două țări.

De aceea, după cum au spus-o în timpul convorbirilor conducătorii tineretului japonez, se poate spera că acest prim contact va fi urmat, în cursul lunilor viitoare, și de alte întâlniri ce vor duce la o colaborare internațională strînsă și roditoare pentru garantarea păcii și pentru apărarea omenirii de ororile unui război atomic.

Delegația japoneză este primită cu bucurie de Congresul Tineretului Socialist German „Soimii” ce a avut loc în Berlinul de vest

GEORG POLIKEIT

Dragi cititori! Trebuie să vă împărtășim bucuria noastră: doi savanți, puțin cunoscuți încă, dar eminenti și foarte talentați, care lucrează în diferite ramuri ale științei, vor colabora de aci înainte la revista noastră. Numele lor sînt: S. Hydromede și E. Atomito. Ne este încă imposibil să vă dezvăluim descoperirile pe care le vor da lumii. Astăzi vrem doar să vă facem cunoscută cu acești oameni extrem de interesați, mari cunoscători a numeroase științe, plini de idei și de informații asupra diferitelor probleme din cele mai interesante.

Cei doi savanți nu se aseamănă de fel. Ia, dimpotrivă, sînt exact opuși unul altuia. Hydromede este un băttin circotaș, cunoscător al științelor trecutului și — v-o spunem în secret — un conservator și un sceptic. Are în spatele lui o viață lungă închinată în întregime studierii a numeroase probleme și crede ferm în intangibilitatea legilor descoperite de Ginditorii și savanții din generațiile precedente. Atomito, în schimb, este un savant tânăr (a ieșit de curînd de pe băncile universității) și energic, totdeauna plin de proiecte și de idei noi.

Dar, judecați și voi, nu e lucru ușor să zugrăvești caractere, mai ales cînd e vorba de asemenea personaje.

Noli noștri colaboratori sînt nedespărțiti. Ei își petrec tot timpul în discuții nesfîrșite (se spune, e drept, că din ciocnirea părerilor izvorăște adevărul). La aceste discuții trebuie să ia parte toată redacția. Incepe să devină greu de lucrat. Nu se vorbește decît de spații cosmice, de electroni, de strămoșii noștri preistorici etc. etc. În această situație delicată, pentru a găsi o soluție, am hotărît, dragi cititori, să vă rugăm să asistați și voi la aceste discuții. Poate astfel vom avea puțin răgaz.

De altfel, Hydromede și Atomito nu și sosit la redacție. Să-l ascultăm despre ce vorbesc astăzi.

★

— ...Iar eu, declară Hydromede răspunzînd unui argument, afirm că știința s-a ocupat întotdeauna de cele trei stări fizice ale materiei: starea solidă, lichidă și gazoasă. Fizica nu cunoaște o altă stare a materiei.

— Prea bine, stimate Hydromede, dar conservatorismul d-tale te împiedică din nou să scapi din strînsarea noțiunilor obișnuite despre pămînt. Examinează materia pe scară cosmică, și regula d-tale se va transforma mai degrabă în excepție. Plasma, cea de-a patra stare a materiei, trebuie considerată ca fundamentală. Toate moleculele, fără excepție, sînt compuse din ea. Substanțele solide, lichide și gazoase nu pot fi descoperite de noi decît pe corpuri închise la culoare, pe planete și pe materia difuză interstelară.

— Hm!... (Lui Hydromede nu-i prea place să fie contrazis). Și ce reprezintă această a patra stare?

— Este un gaz în care se mișcă particulele încărcate cu electricitate — electronii și ionii. Și iată și exemple. Un fulger strălucitor, scintei minuscule ce ies din păr cînd trecem pieptenul prin el, ionosfera — această curășă electromagnetă din jurul pămîntului —, toate acestea constituie plasma. Un metru cub de plasmă cîntărește mai puțin decît gămălia unui ac.

— Prea bine! Dar care e aspectul practic al tuturor acestor lucruri?

— E foarte important. Plasma posedă proprietăți paradoxale, de pildă plasma din tuburile luminoase cu care ne-am obișnuit de mult prin case și pe străzi, nu-i așa?

— Da, desigur, nimeni nu se mai miră de aceasta.

— Notează că sînt abia călduțe. Or, în interiorul invelișului lor fragil de sticlă, temperatura atinge zeci de mii de grade.

— Ei și! Dar stai puțin! Oțelul și sticla curg ca laptele la o temperatură de 1.500 de grade. Cum se face că tubul nu se topește? E imposibil! vocea lui Hydromede devine mai fermă.

— Și totuși e posibil, profesore. În tuburile acestea, plasma este foarte densă, și energia nu se transmite aproape de loc de la particulele în mișcare la pereții recipientului. S-ar spune, așadar, că plasma e strînsă de cîmpul magnetic. Presiunea liniilor forței magnetice poate atinge mai multe mii de atmosfere deoarece norul de plasmă se află strîns într-un cordon îngust de gaz.

O nouitate senzațională: noi savanți S. Hydromede și E. Atomito colaborează la revista noastră

— E, desigur, interesant, zise Hydromede, cu un aer prea puțin convins. Dar nu văd utilitatea practică...

— Ea constă în faptul că aceasta a permis fizicienilor să tragă concluzia că într-o descărcare cu curent puternic plasma se găsește totdeauna închisă și izolată termic într-un cîmp magnetic și apoi ea este extrem de bună conducătoare de electricitate, de o mie de ori mai mult ca cuprul, de pildă. De aceea savanții atomiști pun atîta nădejde în plasmă.

— Dar se citează de-acum rezultate practice?

— Ce în urmă ești, dragă Hydromede, cu tot ce ține de știința modernă. Dacă nu ar exista asemenea rezultate, nici nu ți-aș fi vorbit de ea. Încă în 1956, academicianul sovietic I. Kurcea-tov a dezvoltat experiențele realizate cu cordonul plasmai în care reușise să obțină o temperatură de aproape un milion de grade. De curînd, într-o descărcare a instalației englezești „ZETA” din Centrul atomic de la Harwell, s-a obținut un curent de 200.000 A și o temperatură de aproape 5.000.000 de grade. Nu e departe timpul cînd vom fabrica un aparat cu plasma deuterului, un izotop greu al hidrogenului, și o temperatură cum e, de pildă, cea din măruntalele pămîntului: vor începe să se producă în aparat reacțiile termionucleare ale fuziunii nucleelor atomice. Cu alte cuvinte, vom deveni stăpîni energiei furnizate prin reacția termionucleară. Ce perspective mărețe! Veți auzi singur lucruri foarte interesante pe tema aceasta la cea de-a II-a Conferință internațională pentru utilizarea energiei atomice în scopuri practice, ce va avea loc în luna septembrie a.c.

— Voi participa cu siguranță la această conferință, deși sînt foarte ocupat acum... Tocmai m-am întors din Arctica, unde am observat Aurora boreală. E un spectacol foarte frumos.

— Fiindcă veni vorba, dragă Hydromede, știi ce este Aurora boreală?

— O, e o problemă complexă. Mulți savanți au studiat-o și au făcut ipoteze diferite. De pildă, un călător celebru...

— O secundă, colega. Și Aurora boreală este tot o plasmă, dar fără electrozi!

Hydromede tace, jignit. Nu-i place să fie întrerupt. După o tăcere destul de îndelungată, scoase din buzunar o hartă maritimă portativă. La confecționarea acesteia servise o substanță puțin obișnuită. Curiosul Atomito voi să vadă ce era.

— Nu cunoști asta? Dar nu mai e nimic extraordinar — e nylon.

— A, nylon! Mi s-a spus că se protejează să se fabrice din el bani, cărți!

— Este exact. De asemenea și documente de cea mai mare importanță, pentru ca să se poată păstra secole întregi. Nylonul este foarte indicat în cazurile acestea. Vezi foaia aceasta subțire? Încearcă să o rupi și nu vei reuși. Nylonul nu este sensibil nici la umezeală, nici la lumină și nici la acțiunea multor reactivi și microorganisme. Pe de altă parte, pe hirtia nylon se poate scrie cu cerneala sau cu creionul și se poate folosi la tipar.

— Da, nylonul are un viitor mare.

— Fiindcă veni vorba, știi din ce se fabrică nylonul francez?

— Hm, hm, cred că am citit undeva în presa științifică...

— Așadar nu știi: el bine, uleiul de ricină și servește drept materie primă!

Fericit de primul său succes, Hydromede începu să-l hărțuiască pe tînărul Atomito cu întrebări.

— Cine a descoperit masele plastice și cînd? Atomito încrunță sprincenele și roși ușor.

— Nu sînt prea tare la istorie...

— Tînere, ai memoria cam scurtă, dar la vîrsta dumitale poate fi de lertat. Spuneam, așadar, că aceasta s-a întîmplat în...

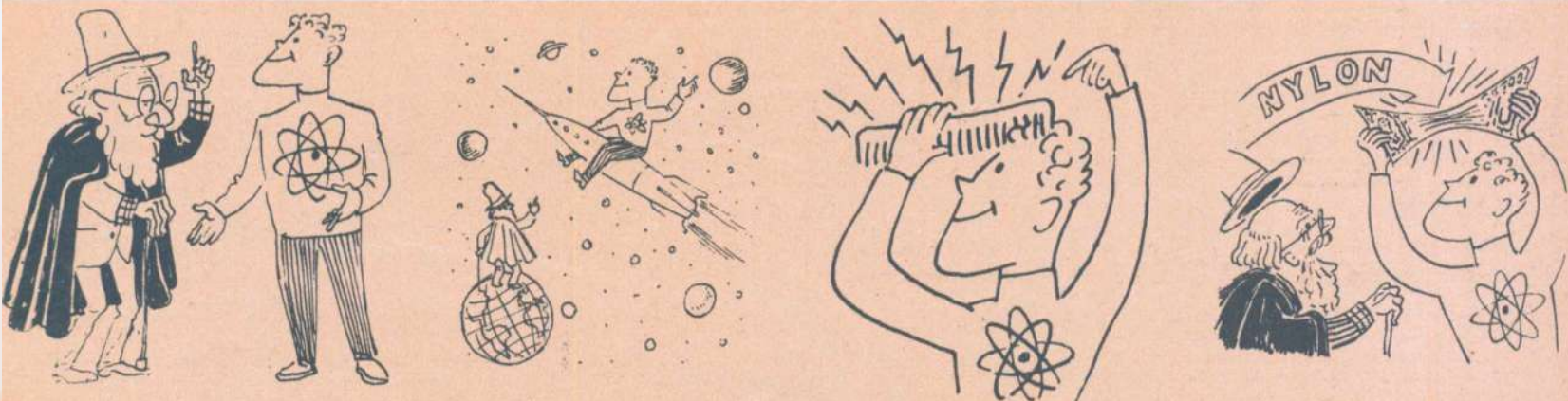
Dar se auzi o voce amintind că era ora cinei.

— Am vorbit cam mult, spuse Atomito, grăbit să pună capăt discuției.

— Dar trebuie să-ți povestesc istoria aceasta pasionantă.

— Mai tîrziu, mai tîrziu, îl strigă Atomito, care se și grăbea spre ieșire.

Astfel a fost întreruptă această convorbire interesantă în care respectabilul Hydromede nu a avut timp să-și arate toată profunzimea cunoștințelor sale. Sperăm însă că el se va despăgubi de aceasta povestindu-ne cine a descoperit masele plastice, cînd și ce rezultat a avut aceasta.

In cursul ultimilor ani — adică pînă la r mai, dată la care țara și-a normalizat instituțiile —, Argentina a trăit sub un regim militarist impus, ce a suprimat drepturile elementare ale oamenilor muncii, și în special ale tineretului. Acesta și-a dus totuși mai departe procesul de organizare legat de marile lupte pentru revendicările economice și pentru drepturile sindicale.

Pentru a satisface dorința cititorilor noștri, „Tineretul lumii” a stat de vorbă cu tineri muncitori din mai multe sindicate prin intermediul corespondentului nostru la Buenos Aires, care le-a cerut să vorbească despre experiențele lor și să-și spună părerile în legătură cu prima Conferință Internațională a Tineretului Muncitor care trebuie să aibă loc peste câteva săptămîni la Praga.

Tineretul lumii

Și

Tineretul muncitor

Tineretul din industria alimentară — un mare exemplu de luptă

În 1956 sectorul alimentară a făcut alegeri sindicale și și-a desemnat reprezentanții legitimi în sindicat. Guvernul militar a considerat însă că persoanele alese nu-i sînt pe plac și de aceea a pus să se anuleze rezultatele și să se convoace noi alegeri. Fapt uimitor: muncitorii au reales printr-o majoritate și mai zdrobitoare pe oamenii în care aveau deplină încredere.

Conduc de voința muncitorilor, sindicatul a întreprins lupta pentru condiții de viață mai bune, pentru lucru și pentru o remunerație potrivită, iar paralel cu această luptă s-a format o puternică comisie a tineretului. Nici aceasta nu a fost admisă de guvern, care a căutat să atace sindicatul, la 20 octombrie 1957, plășindu-și acolo un controlor, însoțit de un întreg regiment de agenți.

Dar cînd controlorul a convocat el însuși o adunare pentru ca să i se probe gestivitatea, s-a găsit în fața faptului că mii de muncitori au umplut sala și au preluat conducerea sindicatului, mai ales datorită îndrăzneții tineretului din sectorul alimentară. Iată-ne stînd de vorbă cu acești tineri, mereu uniți, ce ne întîmpină cu zîmbete pline de cordialitate.

— Cum s-a petrecut redobîndirea sindicatului? îi întrebăm noi.

Ia cuvîntul Honorio Alfaro, secretarul comisiei de tineret.

— La 8 aprilie, orele șaisprezece, ne spune el, a început adunarea convocată chiar de controlor, la șase luni după ce organizația noastră fusese atacată. Comisia administrativă precedentă ce fusese aleasă în loată legalitatea de sectorul alimentară a chemat membrii sindicatului cerîndu-le să participe la adunare pentru a evita o nouă manevră antimuncitorească. Ca întotdeauna au răspuns toți membrii: cîteva sute din ei au intrat în sediu, iar peste două mii s-au grupat pe stradă. Controlorul, care nu se aștepta la aceasta, s-a închis atunci în birou, informîndu-ne că „adunarea nu fusese autorizată”, apoi a pus un afiș la geam pe care scria „AJUTOR”, pentru ca poliția să vină să-l apere.

Un alt tînăr, Jimenez, continuă povestirea:

— Tovarășul Alfaro, care era înduntru, a smuls microfonul din mîinile colaboratorilor controlorului și a spus mulțimii că adunarea trebuie să se țină cu participarea sutelor de muncitori de afară. Noi, cei din stradă, am luat atunci o hotărîre imediată: l-am ridicat pe umeri pe tovarășul Manuel Moreira, secretarul nostru general legitim, și l-am introdus cu forța în sediu, în strigătele de bucurie ale mulțimii. Atunci domniile aceștia de la control ne-au primit cu o generoasă ploaie de gloanțe, care din fericire nu a avut consecințe prea grave.

— Cu toate acestea, ne spune un alt tînăr, am reușit să-l facem pe Moreira președintele adunării, în timp ce cinci băieți îl aduceau pe controlor, care țigila mai departe cu desferare afișul său cu „AJUTOR”. L-am scos pe controlor din sediu în clipa aceea sindicatul este în mîinile noastre. Vă puteți închipui bucuria și emoția ce domneau printre muncitori. Acum noi, tinerii, facem de gardă pentru a ne apăra sindicatul. Numărul tinerilor ce vin noaptea să păzească sediul sporțește pe zi ce trece.

— Ce puteți să ne spuneți despre activitățile comisiei de tineret?

Tinerii îi cer prietenului Gatica să răspundă.

— Am creat comisia noastră de tineret, spune el, patru luni înaintea atacului armat. În epoca aceea nu prea am avut timp să o dezvoltăm. Dar am continuat să acționăm și după ce sindicatul ne-a fost luat și, în ciuda piedicilor puse de guvern, ne-am întărit în lupta pentru recucerirea sindicatului. Acum avem un sediu propriu, iar proiectele noastre sînt numeroase. Ne gîndim să organizăm o vastă activitate sportivă în clubul nostru, „al Tigriului”, și să participăm la campionatele intersindicale. Prevedem o vastă activitate culturală, vom organiza cursuri de învățămînt primar și vom înființa o școală. Pe de altă parte ne pregătăm să participăm la prima Conferință Internațională a Tineretului Muncitor.

— Ce credeți despre această conferință?

— Creдем, ne spune Alfaro, că tînerea ei va fi o contribuție neprețuită la prietenia și colaborarea dintre toți tinerii muncitori din lume. Dorim să putem face schimb de experiență cu tinerii muncitori din alte țări, de aceea ne pregătăm să trimitem la

conferință un delegat. Și fetele sînt multumite de această inițiativă. Ele au format o comisie de tineret ce face parte din comisia de tineret. Sperăm cu toții să contribuim de aci încolo la succesul conferinței, care, sîntem convinși, va fi o înfălșurare reprezentativă a dorințelor tineretului muncitor din lumea întreagă.

Cerem în concluzie și părerea secretarei comisiei de tineret. Numele ei e Palmira; este o fată brunetă, cu privirea luminoasă. Ea ne spune:

— Fac și eu parte din comisia de pregătire a Conferinței internaționale. Sîntem foarte fericite de rezultatul luptelor noastre și ne gîndim să împărlășim aceste experiențe la Praga, în luna iulie. Astăzi, prin intermediul „Tineretului lumii”, vrem să transmitem tuturor tinerilor muncitori și muncitoare din lume salutul nostru.

Cu aceste cuvinte, pline de prietenie, se încheie prima noastră convorbire.

Cuvîntul băieților de la construcții

Timp de 46 de zile, 300.000 de muncitori din construcții au făcut grevă pentru sporirea salariilor, grevă ce a avut pe alocuri un caracter eroic. Tineretul a participat și el în mod remarcabil, dînd mare avînt întregii mișcări. De aceea, după victorie, secretarul comitetului de grevă, Antonio Cabrera, a putut spune în fața adunării la care au participat mii și mii de muncitori:

— Am contat pe colaborarea unui mare număr de tineri muncitori, dintre care mulți făceau grevă pentru prima dată. Ei ne-au încurajat prin credința lor, prin entuziasmul lor nețărmurit și prin optimismul lor.

În dorința de a cunoaște mai multe amănunte despre participarea lor, ne-am dus la sediul Uniunii Muncitorilor din Construcții și am cerut să vorbim cu conducătorii comisiei de tineret. Am fost primiți cu multă amabilitate de Julio Cesar Salazar, un tînăr de 23 de ani, de meserie ipsosar.

— Ce experiență au dobîndit tinerii cu prilejul grevei? îi întrebăm noi.

— Se poate spune că în această luptă s-a făurit comisia de tineret. Tinerii au participat primii la pichetele de grevă care străbăteau zilnic șantierul orașului. Ei acționau

Comisia de tineret a Sindicatului Alimentar vorbește pentru „Tineretul lumii”

In fața sedtului Untunii Muncitorilor din Construcții, tinerii descarcă un camion cu proviziile alimentare furnizate de solidaritatea poporului!

Argentinian

cu curaj și originalitate. A trebuit de nenumărate ori să înșelăm vigilența poliției pentru a îndeplini sarcinile încredinșate. De pildă, pentru ca să dăm o lecție unui grup de elemente de clasă ce lucrau în slujba poliției, ne-am dus pe șantier la orele trei dimineața și am așteptat să se facă ziua: pe măsură ce soseau „cruminoși” (spărgătorii de grevă) îi încheideam în subsol și i-am ținut acolo pînă la sosirea poliției. Caporalul a intrat cu arma în mînd, dar l-am desarmat și l-am închis aîdături de „cruminoși”. Asemenea acțiuni doar tinerii pot să le facă...

— Și acum?

— Prin experiențele dobîndite s-au format noi cadre sindicale, iar acum ne pregătim să aplicăm experiențele noastre la viitoarele lupte. Victoria obținută a fost o mare încurajare pentru noi. Comisia noastră de tineret se gîndește acum să dezvolte un vast plan de acțiuni culturale și sportive și să aducă o contribuție efectivă la lupta muncitorilor din construcții pentru un nou contract colectiv de muncă, în care vor trebui să fie cuprinse și revendicările specifice tineretului. De asemenea ne pregătim să participăm la prima Conferință Internațională a Tineretului Muncitor.

— Cum merg pregătirile pentru această conferință?

— Putem conta pînă în prezent pe un delegat al comisiei noastre de tineret. Duminică 20 aprilie am organizat o excursie la Romas Majia cu o competiție fulger de fotbal, la care au participat echipele principalelor șantiere și întreprinderi de construcții. Excursia avea ca scop sărbătorirea victoriei grevei noastre și popularizarea obiectivelor Conferinței Internaționale a Tineretului Muncitor. La 29 martie am organizat un bal în același scop în saloanele sindicatului vînzătorilor de ziare, unde am strîns fonduri pentru trimiterea delegaților noștri. Scrieți în „Tineretul lumii” că sîntem cu toții entuziasmați de pregătiri și că dorim să fim bine reprezentați la Praga.

La băfeții din industria lemnului — bucurie și combativitate

În strada Diaz Velez se află sindicatul Untunii Muncitorilor din Industria Lemnului din capitală. Pe cînd ne îndreptăm

spre ei aflăm că în toată țara, ei sînt în grevă pentru sporirea salariilor. Ni se spune că tinerii sînt plecați în pichetele de grevă și că, dacă vrem, putem să-i așteptăm căci trebuie să vină la masă, în sala de mîncare a sindicatului, ce funcționează în tot timpul grevei datorită solidarității populației. Ne hotărîm, așadar, să-i așteptăm.

Spre amiază se aud voci tineresti prin poarta mare, fostă intrarea unui garaj de automobile unde s-a instalat acum sediul sindicatului. Oprim pe unul din tineri și ne prezentăm. Nu are decît 18 ani, dar a fost ales ca delegat al muncitorilor firmei „Frek Sage”. Este timplar de mobile și se numește Eugenio Pavada.

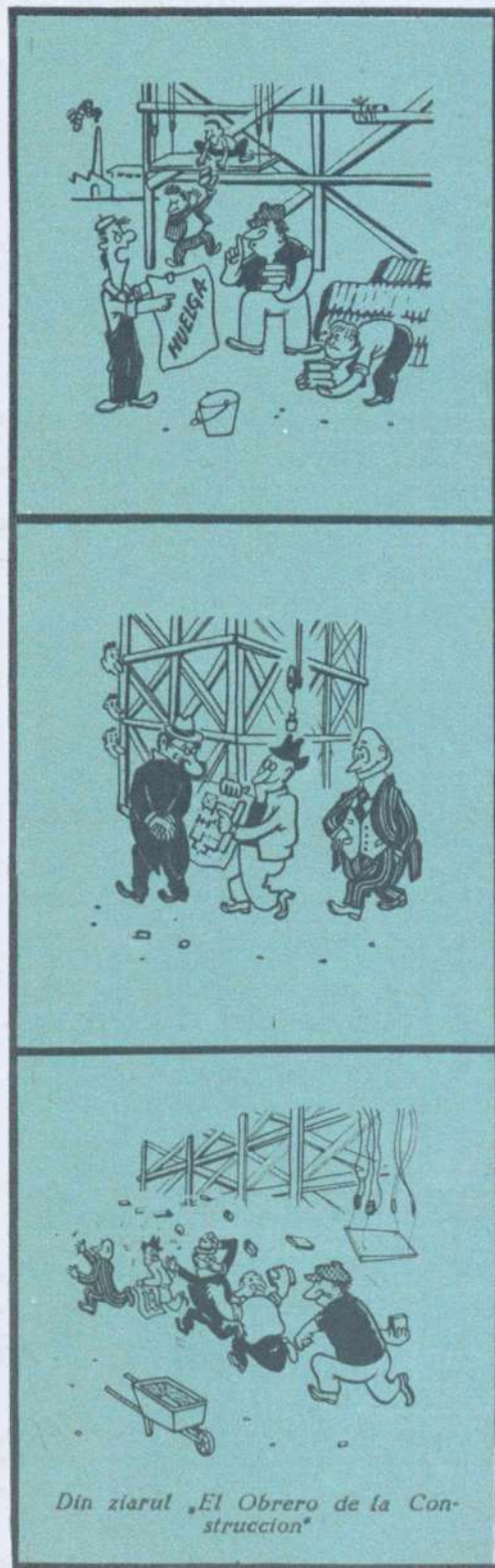
— În sindicatul nostru nu avem încă o comisie de tineret, ne spune el, dar primim cu simpatie pregătirea Conferinței Internaționale a Tineretului Muncitor. Sîntem mulți care înțelegem necesitatea de a ne uni într-o comisie de tineret, fapt care va înlesni enorm organizarea noastră și participarea tineretului la lupta generală.

— Tineretul are probleme specifice?

— Avem aceleași probleme ca și muncitorii adulți, dar la ele se mai adaugă și altele: salariile de mizerie primite de ucenici, lipsa unui ajutor economic pentru tinerii ce se întorc din armată, greutățile tinerilor muncitori ce doresc să se căsătorească, posibilitățile limitate pentru facerea uceniciei. Tinerii care și-au terminat ucenicia și lucrează ca muncitori calificați, de pildă, nu sînt recunoscuți în noua lor categorie din cauza vîrstei. Toate aceste probleme vrem să le ridicăm la Conferința internațională. Dorim de asemenea să știm cum au fost ele rezolvate în celelalte țări din lume. Dorim să cunoaștem experiențele din lupta tineretului muncitor din celelalte țări nu numai în acțiunea sa pentru cucerirea revendicărilor economice, ci și în acțiunea pentru democrație și pentru pace, amenințate amîndouă astăzi.

Astfel se pregătesc tinerii sindicaliști argentinieni pentru prima Conferință Internațională a Tineretului Muncitor, ducînd o luptă de zi de zi pentru drepturile și revendicările lor.

JORGE CORREA (corespondent)
mai 1958

CANCELARUL AUSTRIEI DESPRE CEL DE-AL VII-LEA FESTIVAL

Organizatorii festivalului mondial al tineretului s-au adresat, cu câteva luni în urmă, guvernului austriac, cerându-i să admită ținerea festivalului viitor la Viena. I-am rugat pe organizatori să ne dea o declarație în care să-și ia angajamentul de a respecta cât mai strict legile austriace și, mai ales, să nu facă nici un fel de propagandă politică. Declarația fiind depusă, am comunicat organizatorilor că nu există nici o obiecție împotriva ținerii festivalului. Hotărârea guvernului federal a fost însă criticată din diferite locuri. Nu pot înțelege această critică, dat fiind că Austria, în calitatea ei de stat liber democrat, nu a putut face altfel. Ori interzicem orice congres care este cât de puțin suspect de a avea tendințe de orientare politică, sau, dacă luăm o atitudine mai liberală, aceasta trebuie să se resimtă în ambele direcții. Noi ne-am putut hotărî să luăm atitudinea din urmă cu atât mai ușor cu cât de la efortul războiului populația noastră a dovedit că are un fel de a gândi politic absolut rezonabil și că nu se lasă nici influențată și nici zdruncinată de lozinci,

indiferent din care parte ar veni ele. Mă refer, de altfel, la exemplul Suediei, care duce o politică externă asemănătoare cu a noastră și care a fost de acord ca Congresul Mondial al Păcii să se țină anul acesta la Stockholm. Din fericire, în ocazii de genul acesta, austriacii se arată suficient de disciplinați, evitând și ignorând evenimentele ce nu le convin. Dar dacă participanții la acest festival doresc să vadă cum e Austria, cred că nu va trebui să-i împiedicăm. Nu avem nimic de ascuns, nimic de care ne-am putea jena. Cred, așadar, că hotărârea guvernului federal corespunde concepției noastre de politică externă și că majoritatea preponderentă a poporului o va înțelege. Mă refer de altfel la faptul că hotărârea guvernului federal asupra ținerii festivalului a fost adoptată în unanimitate, adică toți membrii guvernului din cele două partide ale coaliției au fost de aceeași părere în privința aceasta.

Fragment din discursul ținut de cancelarul federal al Austriei, Raab, la postul de radio Viena (27 aprilie 1958)

DIN CE ÎN CE

MAI POPULAR

Un răspuns la ancheta noastră.

Ce așteptați de la cel de-al VII-lea Festival Mondial?

Să fie o întâlnire care să permită tinerilor să discute despre problemele lor.

Ce propuneri aveți în privința programului?

Întâlniri pregătite cu grijă. Suprimarea spectacolelor naționale în favoarea celor internaționale de calitate.

Ce urmări a avut cel de-al VI-lea Festival în țara voastră?

Un mare interes; manifestarea aceasta dovine tot mai populară.

După părerea dumneavoastră, care din experiențele pregătirii celui de-al VI-lea Festival ar trebui luate în considerație în mod deosebit la pregătirea celui de-al VII-lea Festival?

Să nu solicităm prea multe spectacole de la participanți. Un program mai restrâns, dar cunoscut cu exactitate cu o lună înaintea. Să se facă în așa fel ca țările mici să aibă delegații suficiente, care să le îngăduie să-și organizeze participarea fără prea multe griji financiare și organizatorice.

Comitetul pentru schimburile internaționale al Tineretului Elvețian din Neuchâtel.

SĂ NE GÎNDIM ȘI LA CEI CE SÎNT OBLIGAȚI SĂ RĂMÎNĂ ACASĂ

Nu toți tinerii pot participa la festival, trebuie să ne gândim și la ei. S-ar putea organiza, de pildă, în timpul festivalului întâlniri internaționale în mai multe țări — întâlnirile acestea putând avea caracterul unor mici festivaluri. Prin colectări de fonduri ar trebui să se dea posibilitatea tinerilor ce nu pot strînge spezele de călătorie să participe la câte un „mic festival”. S-ar mai putea constitui chiar în țara festivalului mondial tabere cu corturi cu participare internațională, pentru a spori numărul participanților. În perioada festivalului, dar și înainte, în numeroase orașe, persoanele care au cunoscut multe țări ar trebui să vorbească tineretului pentru a-i zugrăvi un tablou viu al vieții tineretului din celelalte țări.

Încă o propunere: se știe că mulți tineri colecționează ilustrate. Ar fi interesant să se organizeze o dată și o expoziție de ilustrate. O asemenea expoziție ar putea fi făcută foarte interesantă și ar contribui la lărgirea cunoștințelor despre diverse țări.

CLAUS GRIEGEL
Burg, R.D.G.

ORAȘUL FESTIVALULUI

Viena, orașul festivalului, este aproape tot atât de veche ca și era noastră. Cam în anul 90, romanii clădiră un castel pe malul Dunării, în vechea colonie celtă Vindebona.

După niste documente din anul 881, „Wenia” însemna pe atunci „locul”. În 1137 numele acesta figurează pentru prima dată ca nume de oraș. Astăzi metropola de pe malul Dunării are 1.637.000 de locuitori

și se întinde pe o suprafață de 41.500 hectare.

Ceea ce impresionează mai întâi de toate ochiul vizitatorului este bogăția orașului, cu clădirile sale impozante și frumoasele sale parcuri. Viena este însă în același timp și un oraș modern, cu muncitorii harnici, cu o circulație vie, un oraș ale cărui străzi luminate cu neon nu sînt mai puțin animată noaptea ca ziua.

Clădeala de sus: Parlamentul a fost clădit între 1873 și 1883, în stilul construcțiilor antice. Poarta e decorată cu două statui înfățișînd îmblînzitori de mînjî și 4 statui de scriitori romani. La stînga se înalță turnul primăriei, iar la dreapta se văd cele două turnuri ale Bisericii Jurămintelor (Votikirche) clădite în aceeași perioadă, în stilul artei gotice franceze.

Clădeala de jos: Prioteliste pe deasupra acoperișurilor Viennei.

SUKHENDU MAJUMDER
(India)

NU POATE EXISTA PROGRES FĂRĂ COLABORARE

Comitetul indian al Adunării Mondiale a Tineretului (W.A.Y.) se pregătește să întâmpine cea de-a 3-a Adunare Mondială a W.A.Y. ce se va ține în prima săptămână a lunii august a.c., la New Delhi. Tema adunării va fi: „Tineretul și progresul”.

Este de mare interes pentru noi — și ar trebui să fie la fel pentru toți cei ce se interesează de viața și de viitorul tineretului — să urmărim discuțiile și hotărârile ce vor fi luate de Adunarea W.A.Y. într-o problemă atât de vitală.

Cum trebuie să muncească tineretul pentru progres? Federația Mondială a Tineretului Democrat crede că pacea este astăzi problema cea mai importantă pentru tineret, pentru viață și progres. Într-adevăr, putem oare vorbi și munci pentru progres dacă nu ne străduim înainte de toate să îndepărtăm primejdia ce amenință să distrugă civilizația noastră? Iar pentru a garanta pacea și a o consolida în mod eficace, este în interesul tineretului să colaboreze în prietenie, fără discriminări. Nu putem vorbi de construirea păcii și în același timp să nu ținem seamă de o țară sau alta, de o organizație sau alta numai pentru că nu sintem de acord cu modul ei de viață. Colaborarea trebuie, așadar, să fie universală, bazată pe recunoașterea libertății și independenței tuturor popoarelor; pe recunoașterea și înțelegerea diferitelor puncte de vedere ale organizațiilor de tineret existente și pe baza respectării autonomiei lor. Trebuie chiar subliniat că exemplele de colaborare dintre organizațiile membre ale F.M.T.D. și ale W.A.Y. se înmulțesc în numeroase țări.

F.M.T.D. este fericită să găsească o înțelegere cu mai multe organizații naționale ale Asiei și ale altor regiuni din lume pe baza fundamentală a colaborării. Tineretul Congresului Indian, de pildă, crede că trebuie făcute toate eforturile pentru stabilirea respectului reciproc pe bază de înțelegere, căci „lipsa dorinței de înțelegere sau ignoranța, neîncrederea și bănuiala” nu duc spre nici o cale pozitivă.

F.M.T.D. este cu totul în favoarea unei asemenea înțelegeri. Înseși faptele vieții conduc în mod logic la această concepție. Fără ea nu se poate construi pacea.

Pacea? Trebuie să o cucerim, spune W.A.Y. Dar cînd F.M.T.D. îi propune să colaboreze în probleme vitale, ca cea a încetării experiențelor nucleare, W.A.Y. prezintă rezoluția adoptată la cea de-a II-a Adunare a sa de la Singapore, în 1954, pare-se pentru a încheia discuția. Nu putem decât saluta atitudinea luată atunci de W.A.Y. Dar noi credem că pacea nu poate cădea din cer; trebuie să muncim în mod constant pentru

a o cucerii. Trebuie sprijinite toate inițiativele pozitive. Trebuie să ne pronunțăm pentru înlesnirea întâlnirii și prieteniei dintre toți tinerii și organizațiile lor. Pentru aceasta federația noastră sprijină cea de-a IV-a Conferință împotriva bombelor A și H, ce va avea loc la Tokio în august 1958, precum și toate inițiativele tinerilor din diferitele țări și regiuni ale lumii. F.M.T.D. sprijină Festivalul Mondial al Tineretului, care, deschis tuturor organizațiilor de tineret, a devenit cea mai mare manifestare a tineretului pentru pace și prietenie. Și este posibil să se colaboreze și în alte probleme, ca aceea a solidarității cu popoarele coloniale și cu cele care și-au cucerit de curînd independența.

La Congresul său de la Kiev, F.M.T.D. declara în rezoluția sa că va sprijini toate inițiativele, indiferent de unde provin, care au ca scop apărarea drepturilor și satisfacerea intereselor generației tinere.

Adunarea W.A.Y. va discuta fără îndoială această problemă. La Consiliul de la Berlin din 1956, ea declara referitor la națiunile neautonome:

„Este în interesul general și în avantajul teritoriilor neindependente să fie pregătite în mod progresiv și conștient pentru independență” și este necesar „să se considere problema independenței într-un context realist și practic, ținîndu-se seamă de atitudinea și de politica țărilor metropole”.

În ceea ce ne privește, socotim că în problema lichidării colonialismului nu este nevoie să înființăm „comitete de anchetă” pentru o „pregătire progresivă”. Popoarele nu pot aștepta și nici tineretul. Într-adevăr, tinerii indonezieni luptă pentru redobîndirea Irianului Occidental, în India tineretul formează o mișcare puternică pașnică pentru lichidarea colonialismului din Goa. Mii de tineri își varsă singele în Algeria pentru cucerirea libertății — dreptul lor firesc —, și la fel fac și cei din Kamerun și de pretutindeni unde popoarele sînt înrobite. Credem deci că W.A.Y. ar putea colabora cu F.M.T.D. în campaniile de solidaritate cu tineretul din aceste țări. Iar ajutorul său adăugat eforturilor noastre nu ar putea însemna decît o și mai mare contribuție la lupta anticolonialistă. Constatăm, pe de altă parte, că anumite inițiative ale W.A.Y. și ale F.M.T.D. sînt înrîdite în ce privește obiectivul lor.

F.M.T.D. a făcut Adunării Mondiale a Tineretului mai multe propuneri de colaborare în problema păcii și anticolonialismului. S-a răspuns adesea printr-un număr de obiecții și de cri-

(Continuare în pag. 26)

O felie de pîine

povestire de FRANCISC MUNTEANU

— Cine-i cîrmaciul şlepelui 65—13?

— Eu.

— Ia jurnalul de bord şi vino cu mine!

Omul din faţa mea, deşi nu era de la comandamentul portului, rostea cuvintele cu atîta autoritate, încît m-am supus. Am luat jurnalul de bord şi am pornit în urma lui. Abia după ce am trecut de clădirile agenţiei de navigaţie am îndrăznit să-l întreb:

— Unde ne ducem?

— Ai să vezi.

M-am infuriat:

— Dar cine eşti dumneata?

Omul mi-a zîmbit ironic şi mi-a arătat o insignă rotundă sub reverul hainei:

— De la poliţia fluvială.

Deşi nu mă socotesc o fire sferioasă, am tresărit. Eram convins că m-a „turnat” cineva. În ultima vreme erau atît de mulţi informatori pe vasele dunărene, încît era de mirare că nu m-au arestat mai de mult. Dar pentru ce m-ar fi ridicat totuşi? Să fi aflat că am vîndut vagonul acela de stafide la Orehovo?... Asta nu putea fi; totul s-a petrecut noaptea şi dacă s-ar fi aflat ceva, m-ar fi arestat în primul port. Să fi fost informaţi de scandalul pe care l-am avut cu timonierul de pe „Ried”, cu care n-am vrut să împart banii primiţi pe butoiul acela de petrol? Nici asta nu putea fi. Timonierul n-avea autoritatea morală să mă reclame şi, pe deasupra, ar fi intrat şi el la apă. Probabil că m-au arestat pentru balotul acela de tutun şterpellit la Siştov. Da, asta pare cel mai verosimil. Vameşul n-a fost mulţumit cu cele două mii de leva. M-a şi ameninţat că o să mă denunţ... Dar asta s-a petrecut cu un an în urmă şi nu cred ca domniile de la poliţie să fi lăsat să tărăgăneze atît de mult afacerea. Sau te pomeneşti că au aflat de butoiuşul de rom... Nu. Mi-ar fi perchezitionat cabina... Dar atunci de ce dracu m-au arestat?...

Pe lângă clădirile impunătoare ale Agenţiei D.D.S.G.-ului şi ale comandamentului portului, biroul poliţiei fluviale părea un biet canton părăsit. Dacă n-ar fi avut tîblita de smalt prinsă pe uşa de stejar masiv sau de n-ar fi fost santinela înarmată la intrare, oamenii ar fi trecut nepăsători prin faţa clădirii. Aşa, însă, o ocoleau de departe.

Uşa de stejar masiv s-a închis în urma mea cu un pocnet sec.

— Stai jos.

M-am aşezat pe scaun şi mi-am rotit privirile prin încăperea modest mobilată. În afară de masa din faţa mea şi de cele două scaune despercheate mai erau un dulap, un şifier pentru dosare şi două portrete: Horthy şi Hitler.

— Dumneata eşti din România?

— Da.

— De cînd eşti în Ungaria?

— Din '40. Mi s-a părut ciudat că nu mi s-au pus întrebări legate de problemă. Cine ştie, poate m-am speriat degeaba. Am întrebat ca de la egal la egal: „Vă rog să-mi spuneţi de ce m-aţi chemat aici? Ştiţi, înainte de plecare am foarte multă treabă pe vas”.

— Nu te mai întorci acolo.

Pare că m-ar fi lovit cineva cu leuca. Am luat o atitudine demnă, ca a unui om necăjit:

— Vă rog să luaţi la cunoştinţă că eu sînt cetăţean român. Am să anunţ ambasada.

— Aaa, a schimbat tonul agentul. Văd că mă ameninţi!... Bine, puşorule!... Descalţă-te!

Eram convins că n-am auzit bine. Am făcut o mutră timpită şi m-am aplecat spre el:

— N-am înţeles ce-aţi spus...

— Vasăzică faci pe surdull! Descalţă-te!

Ce-o mai fi şi asta? Mă aplec şi-mi scot încet pantofii ca să cliştig cît mai mult timp. Am încercat să mă concentrez, dar n-am reuşit. Priveam prosteşte scindurile podelei ca şi cum de acolo ar fi trebuit să-mi vină salvarea.

— Pune-i pe masă!

Asta vrea să-şi bată joc de mine. Aş fi vrut să-i spun că n-are umor, dar m-am oprit la timp. De ce o fi vrînd să-mi pun pantofii pe masă? Mă uit stăruitor în ochii agentului cu speranţa să găsesc acolo o umbră de zîmbet care să mă liniştească. Agentul însă are faţa încruntată, severă. N-am ce face. Pun pantofii pe masă şi-mi strîmb gura într-un ris stînjit.

Mulţumit, agentul poliţiei fluviale începuse să măsoare încăperea cu paşii. Patru paşi în stînga, patru paşi în dreapta.

L-am urmărit un timp, pe urmă m-am uitat la pantofi. Erau nişte pantofi negri cumpăraţi la Bratislava cu douăzeci de pachete de ţigări. La Viena i-aş fi putut avea cu cinci pachete şi o litră de rom. De ce mi-o fi cerut să-i pun pe masă?... Trebuie să fie o glumă. O glumă proastă. Totuşi mă simt prost. Aş vrea să cred că numai din cauza pantofilor. Oricît, desculţ, omul îşi pierde din personalitate. Îmi pun picioarele unul peste altul. De ce dracu mi-am luat tocmai ciorapii aştia rupţi?...

Agentul continuă să se plimbe în faţa mea. Aş fi preferat să-mi pună întrebări decît să mă lase descălţat, în nesiguranţă. În clipa aceea, în faţa clădirii se opri o maşină. A venit după mine, mi-a trecut prin gînd şi în zadar am încercat să-mi ascund emoţia. Dar de ce să fi venit tocmai după mine? am încercat să mă liniştesc. Unde să mă ducă?... Adică...

Între timp uşa se deschise, şi în prag se lîvi un locotenent tînăr, cu o mustăcioară blondă a la Clark Gable. Salută militarmente, mă măsoară din priviri, apoi observă pantofii de pe masă. O clipă am avut impresia că ar fi vrut să zîmbească, dar se reţinu. Eram supărat pentru complexele şi bănuielele care mă încercau.

— Ai cui sînt pantofii aceştia? întrebă locotenentul încruntat.

— Ai mei, am răspuns cu jumătate de gură şi am privit spre agent aşteptînd să dea el explicaţiile.

— Ai dumitale! strigă infuriat locotenentul. Dar unde crezi că eşti? În Valahia?... Hai!... Şi, fără să fi avut răgazul să-i răspund, mi-a cirpît două palme. Vii aici şi-ţi pui pantofii pe masă? Cu un gest de scribă mătură pantofii de pe birou şi mă privi ca pe un ucigaş.

— Încalţă-te!

II

De îndată ce s-a închis uşa pivniţei în care m-au aruncat, m-am rezemat de zidul lipicios şi am închis ochii să mă obișnuiesc cu întunericul. Şi chiar înainte de a-i fi deschis am constatat două lucruri: primul că în încăpere e foarte cald şi al doilea că am pale sub picioare.

— Au mai adus pe unul, spuse cineva cu voce pişigăiată din apropierea mea. Am deschis repede ochii, dar n-am putut distinge nimic. Pe urmă, omul cu voce pişigăiată aprinse un chibrit şi-mi lumină faţa. E un băiat, constată plictisit.

De undeva din umbră mai apăru un individ:

— De ce te-au arestat, măi?

— Nu ştiu.

— Eşti român?

— Da.

— Atunci cum nu ştii?

Chibritul mai plîpî o dată, apoi se stinse şi se făcu din nou întuneric.

— Şi dumneavoastră de ce sînteţi aici? am întrebat curios.

— Tu n-ai citit ziarele?

— Nu. Azi noapte am sosit la Budapesta. Ştiţi, eu sînt marinar. N-am mai văzut ziare de vreo două săptămîni.

— Aha, asta-i altceva. De o săptămîină, România a trecut de partea ruşilor. Înţelegeţi? De aia ne-au arestat. Ai ceva de mîncare, puştiule?

— N-am.

— Asta-i rău. Noi n-am mîncat de două zile.

Din fundul pivniţei, o voce somnoroasă ne rupse convorbirea:

— Da'mai tăceţi o dată şi culcaţi-vă! Dacă dormiţi nu vi-e foame!

Am mai stat puţin rezemat de zid, pe urmă m-am aplecat şi am adunat paie să mă pot culca. Nu eram îngrijorat: îmi părea numai rău că n-am reuşit să-mi văd familia. În alte dăţi cînd soseam la Budapesta, primul drum îl făceam acasă. Ieri însă, la sosire, am fost foarte ocupat: n-am mai avut timp nici de cină; am stat tot timpul la timonă, pe urmă am fost prea obosit să mă pregătesc de drum. Iar dimineaşa m-au deşteptat pentru manevre, am avut treabă la acostare şi iarăşi nu m-am putut duce. Şi, pe deasupra, iar n-am mîncat. De ce dracu nu mi-am făcut de mîncare? Da, socotisem că la prînz, după terminarea lucrului, o să ies în oraş şi o să mîncînc la un restaurant. Dacă aş fi plecat cu un sfert de oră mai devreme, nici agentul de la poliţia fluvială nu m-ar mai fi găsit pe şlep. La dracu cu acest „dacă”!...

Spre seară a început să-mi fie foame.

Desigur, dacă n-aș fi știut că tovarășii mei n-au mâncat de două zile, nu mi-aș fi făcut încă probleme. Așa, însă, foamea luase proporții exagerate.

A doua zi, spre seară, s-a deschis ușa pivniței și am fost tirăți într-o curte împrejmuțată cu un gard de platră.

— E închisoarea militară, mi-a șoptit vecinul, după ce ne-am așinat după înălțime.

Același locotenent cu mustăcioară blondă ne dădu lămuriri:

— Orice tentativă de evadare se pedepsește cu moartea!

— Dați-ne ceva de mâncare! strigă cineva din rând.

— La sosire primiți de mâncare.

— Și unde ne duceți?

— O să vedeți... Trădătorilor!...

III

Ne-am urcat în niște mașini închise, apoi la gara triaj am fost înghesuți cîte treizeci de oameni într-un vagon de marfă. În afară de faptul că era zăpușeală și ne era foame, ne simțeam mai bine decît în pivniță. Cel puțin aici nu era întuneric și știam că la destinație ne așteaptă cîte un castron de mâncare.

Vagonul în care eram eu era vechi și avea caroseria putrezită. După bucățile de scindură și rumegușul de lemn presărat peste tot, mi-am dat seama că vagonul, înainte de a ne găzdui pe noi, fusese folosit pentru transport de cherestea. Înainte ca și ceilalți să facă această constatare, am adunat o grămadă considerabilă de rumeguș ca să-mi pregătesc culcușul pentru noapte.

Roțile țâcăneau monoton a plictiseală. Cineva începu să cînte despre un anume Gheorghiușă care era îndrăgostit foc de o Mărioară oacheșă cu buze cărnoase, vișinii.

Vecinul meu, un bătrînel scund, ras în cap, moțăia cu ochii întredeschiși în timp ce-și frămînta mîinile neobișnuit de fine. L-am privit mult timp încercînd să-i ghicesc identitatea. De cîteva ori mă privi și bătrînelul, dar, văzînd că-l cercetez, își întorcea mereu capul în altă parte. Pe urmă, stînjinit, se aplecă spre mine:

— De unde sinteți mata?

Avea un accent caracteristic evreiesc. Eram sigur că nu mă înșel. L-am întrebat:

— Dumneata ești evreu?

Vecinul meu se chirăi speriat și puse degetul la gură:

— Ssst, să nu ne audă cineva. Te rog tac!... Pe urmă, după vreo jumătate de oră, am aflat totul despre el. Era un rabin de undeva din Sighet și era foarte bucurat că l-au arestat ca român și nu ca evreu. M-a rugat insistent să nu-l trădez. L-am promis.

A doua zi n-am discutat în vagon decît despre mâncare. Cineva începu să explice cum se fac sarmalele în regiunea Timiș-Torontal, iar altul susținea sus și tare că nevasta sa e cea mai bună bucătăreasă din Transilvania.

Un cizmar maghiar din apropierea Clujului, care, datorită formelor birocratice, n-a reușit să obțină cetățenia maghiară, începu să injure și să forțeze pardoseala de scînduri a vagonului. Vreo doi inși, infocați și ei, tot unguri, îl ajutară și după cîteva ore reușiră să desfacă o scîndură chiar deasupra osiei din spate. Așteptam cu toții nerăbdători noaptea. Rabinului îi era teamă că evadarea unora ar putea avea repercusiuni asupra aceluia care n-ar avea curajul să plece. Oamenii se împărțiră în două tabere. Unii erau pentru evadare, alții împotriva evadării.

Pe la ora două noaptea, un bombardament aerian sili trenul să oprească undeva pe un cîmp deschis. Cizmarul sări la deschizătură:

— Cine vrea să vină cu mine?

Nu i se alăturară decît trei oameni și coborîră sub vagon.

— Pleci și mata? mă întrebă îngrijorat rabinul.

— Da.

— Îmi dai voie să vin cu mata?

— Dacă vrei, vino.

Bombardamentul dură vreo trei sferturi de oră... Toți cei cinci care am coborît sub vagon stăteau lungiți între șine așteptînd ca trenul să plece. Ne temeam numai de un singur lucru: că santinela care stătea probabil pe scările ultimului vagon o să ne observe și o să dea alarma. Rabinul tremura ca varga. M-am tras în apropierea lui și l-am sfătuit să urce înapoi în vagon.

— Dumneata ești evreu. Dacă te prinde, poți s-o pățești rău de tot. Și chiar dacă scapi ce vrei să faci? Pentru dumneata soluția de a fi prizonier român e de o sută de ori mai bună decît să fii liber.

Rabinul stătu cîteva minute pe gînduri, pe urmă îmi dădu dreptate. Îmi strînse mîna și se cățăra înapoi în vagon. Eram convins că l-am sfătuit bine.

Se auziră tocmai primele comenzi de plecare cînd rabinul apărură din nou în deschizătura vagonului.

— Domnule, domnule...

— Ce-i? îl întreb îngrijorat.

— Uite, vreau să-ți mulțumesc pentru sfat... Îmi întinse un pachetel mic învelit într-o batistă. Am o felie de piine. O să-ți prindă bine. Recunoșcător, iau pachetelul, dar văd că rabinul nu pleacă din deschizătură. Ce o mai fi vrînd?...

— Vreau să-ți dau și un sfat, domnule. Să nu mîncîci piinea. S-o ții cît mai mult. Știînd că ai o bucată de piine la ma-

ta, poți să rabzi mai bine. Cine știe cînd o să faci roat de mîncare. Și s-o ții învelită. Atunci e mai mică ispita. Așa am păstrat-o și eu.

Trenul se puse în mișcare. N-am mai avut timp să-i mulțumesc.

M-am întors cu fața la pămînt, îngrozit de gîndul că aș putea fi observat. Trenul se depărtă însă fără să se întimplă ceva. Totuși nu m-am ridicat decît după ce nu l-am mai auzit țâcănitul roților. Undeva, prin apropiere, unde fusese bombardamentul, flăcări trandafirii se cățărau spre cer.

— Și acum încotro? întrebă cineva.

— Fiecare în altă direcție, făcu cizmarul. N-are nici un rost să mergem împreună. Ne-am da de gol.

Cizmarul cu încă unul porniră de-a lungul liniilor de fier. Ceilalți doi porniră spre o pădurice care se întindea în stînga noastră. Nehotărît, am rămas un timp așezat pe o traversă și-mi părea rău că l-am sfătuit pe rabin să rămînă în vagon. Acum cel puțin n-aș fi fost singur. Din depărtare se auziră încă pașii celor plecați, pe urmă pogorî o liniște nefirească. Mi-era teamă. Cu pași nesiguri, fără chef, am pornit spre orășelul bombardat. Un timp am vrut să mă întorc și să alerg după cei plecați înspre pădurice, dar într-acolo era întuneric și mă temeam că n-am să-i găsesc. Mi-era o foame cumplită; mi se uscaseră gîtlejul și-mi vuia capul. Dacă închideam ochii, vedeam pe ecranul pleoapelor niște cerculețe colorate care creșteau și descreșteau ca baloanele de săpun. Mi-am adus aminte de piinea rabinului. Am pipăit pachetelul din buzunar. Piinea era uscată. Cine știe de cînd păstra bătrînelul felia aste de piine. Tocmai voiam s-o mîncîc cînd mi-a venit în minte sfatul rabinului. Da, da, are dreptate. De altfel el a fost singurul om pe care nu l-am auzit văietîndu-se de foame. Desigur, pentru că avea piinea la el. Iar eu să n-am nici un pic de voință!... Am pus pachetelul înapoi în buzunar și am pornit cu pași apăsați. Hotărîsem să intru în prima casă care îmi va cădea în drum, ca să-mi astîmpăr foamea.

Abia spre dimineață am ajuns în dreptul orașelului bombardat.

Nu mai mă despărțeau decît vreo două sute de metri de primele case cînd am zărit apropiîndu-se o companie de soldați echipați de front. În ultima clipă am reușit să mă ascund în spatele unui tufiș. Ca și cum ar fi fost un făcut, în apropierea tufișului, soldații cotiră de pe șoseaua națională spre cîmp. Nu departe de ascunzătoarea mea, comandantul strigă cîteva comenzi, soldații se pregătiră de instrucție. Cinci ore în șir am tremurat în spatele tufișului, tirîndu-mă pe burtă ori de cîte ori mi se părea că aș fi putut fi zărit. Și, pe deasupra, mă chinuia și foamea. O clipă m-am gîndit să mă duc la ei și să le cer ceva de mâncare. Spre norocul meu, însă, m-am răzgîndit la timp.

În sfîrșit, pe la ora douăsprezece, soldații se aliniară și porniră înapoi spre oraș. Un timp am așteptat încă să se depărteze, pe urmă am pornit în urma lor. În apropierea barierei orașului, însă, am descoperit doi jandarmi, cu pene la pălărie, care se plimbau cu arma la umăr. M-am așezat la marginea drumului, în șanț, așteptînd să dispară. Jandarmii însă nici nu se gîndeau la așa ceva. Circulau pe un traseu lung de vreo sută de metri și legitimau pe toți care leșeau sau intrau în oraș. Eu n-aveam asupra mea decît legitimația de marinar și carnetul de salarii de la agenție. După cîteva ore, jandarmii, în loc să plece, așa cum speram eu, mai primiră întărîțuri. Era clar că nu pot pătrunde în oraș. Și nici de plecat nu puteam. A trebuit să aștept pînă ce se înnopți de-a binelea, să pot dispărea fără să fiu observat. Îmi părea rău că n-am luat și eu drumul cizmarului. Eram convins că acesta e undeva întins într-un așternut alb și nu se poate mișca de sătul ce e.

Drumul înapoi spre calea ferată mi s-a părut nesfîrșit de lung. Spre miezul nopții, obosit mort, m-am așezat sub un pom și eram hotărît să consum piinea rabinului. Pe urmă, după o dilemă de cîteva minute, am amînat pentru a doua zi, socotînd că noaptea, dormind, tot n-o să-mi fie foame. M-am culcat și am adormit buștean. Am visat că mă aflu pe un vapor și că magaziiile erau pline cu mîncăruri alese. Pe urmă se făcea că eram bucătar-șef la un mare restaurant și gustam din toate mîncărurile.

M-am trezit cu soarele în față. Mi-era și foame, și sete. Totuși am avut destulă putere să nu deschid batista rabinului. Am hotărît să nu mîncîc decît cînd voi ajunge la calea ferată.

Mergeam încet, cu mîinile în buzunar, pipăind felia de piine. Cred că trecuse de prînz cînd am ajuns la locul de unde plecasem cu o zi în urmă. Un timp am mers grăbit, călcînd de pe o traversă pe alta, pe urmă, obosit, am început să fac echilibristică pe șina încinsă. Tocmai mă gîndeam să mîncîc în mers sau să mă opresc la umbra unui copac, cînd la orizont apărură un om îmbrăcat în uniforma societății de cale ferată. Instinctiv am vrut să mă ascund, dar foamea mă sfătui să nu-l ocolesc. Cînd omul ajunse la vreo cincizeci de metri de mine, mă întrebă:

— Fugar?

Am clătînat din cap în semn că da.

(Continuare în pag. 27)

tici. Dar nouă ne-ar face plăcere mai ales o discuție asupra problemelor ridicate de noi și care sînt în interesul întregului tineret. Salutăm totuși toate criticile sincere care ne ajută să ne îmbunătățim munca, toate criticile care pot contribui la înlăturarea barierelor ce stau în calea colaborării.

Una din critici — și ea se repetă la orice ocazie — este că F.M.T.D. urmărește o „politică partizană”. Noi luptăm activ pentru pace și anticolonialism deoarece considerăm că vorbele nu au valoare dacă nu sînt însoțite de o activitate concretă. Dacă aceasta înseamnă a face o „politică partizană”, nu avem încotro și trebuie să spunem că nimeni nu ne poate obliga să renunțăm la ea. Noi nu am propus totuși niciodată ca politica noastră să fie acceptată, am propus pur și simplu să colaborăm în puncte concrete de interes comun pentru întregul tineret.

Mai sînt și alții care vor să ignoreze existența noastră. Nu vrem să luăm o atitudine falsă de prestigiu. Dar este un fapt sigur că existăm și, între altele, noi reprezentăm forțe pe care nu le reprezintă nici o altă organizație internațională și, ignorîndu-le pe acestea, nu se poate munci pentru înțelegere și pace.

În tot timpul existenței noastre nu am încetat să ne lărgim efectivul de membri. Ignoranța față de noi nu ne face nouă nici un rău. Ea nu poate dăuna decît cauzei prieteniei și păcii.

Cauza progresului și a păcii progresează prin eforturile tuturor. De aceea F.M.T.D. încearcă să nu ignoreze nici o organizație de tineret și caută colaborarea sinceră cu toți. Scrierile adresate de noi organizațiilor de tineret sînt o dovadă. În 1956 am avut satisfacția de a înfrînă conducerea W.A.Y. la Paris și am salutat această posibilitate ca pe un fapt important. Am primit sugestiile W.A.Y. de a organiza împreună două seminarii: unul despre „Problema minorităților naționale”, care să se țină într-una din republicile U.R.S.S., iar celălalt despre „Metodele de educație ale mișcărilor de tineret”, care să se organizeze în Belgia sau în Olanda.

W.A.Y. făcuse aceste propuneri dorind ca ele să servească drept „test al bunăvoinței F.M.T.D.”. F.M.T.D. le-a acceptat. Ce s-a întâmplat însă cîteva luni mai tîrziu? Consiliul berlinez al W.A.Y. a retras propunerile făcute de însăși W.A.Y. Acestea sînt faptele. Ce se poate spune? Că W.A.Y. nu este pentru colaborarea internațională?

Credem că tabloul nu este chiar atît de sumbru. Sîntem mai departe convingiți că înfrînirea și colaborarea sînt posibile. Cum spuneam la începutul articolului, colaborarea bilaterală dintre organizațiile membre ale F.M.T.D. și W.A.Y. nu încetează să se extindă într-o sferă din ce în ce mai vastă. Și de ce nu ar fi ea posibilă între cele două organizații internaționale? Într-adevăr, pot fi găsite zeci și zeci de terenuri de activitate comună. De ce să nu reluăm sugestiile făcute la Paris și să organizăm împreună cele două seminarii propuse? Se pot patrona împreună campanii de ajutor pentru tinerii care au nevoie de sprijin; se poate găsi mijlocul de a fi folositori tineretului asiatic și african în eforturile sale pentru progresul social, cultural, ajutîndu-l la schimbul de experiențe și de cunoștințe în diferite domenii. Putem, dacă vrem sincer, să sprijinim lupta pentru libertatea tineretului colonial prin toate mijloacele posibile. Putem, dacă vrem, să luptăm pentru pace. Credem că orice colaborare, indiferent unde are loc, va fi salutăată cu entuziasm de toți cei care vor cu adevărat să lupte pentru progres și pace.

Uneori se face o legătură între structura organică a F.M.T.D. și problema colaborării.

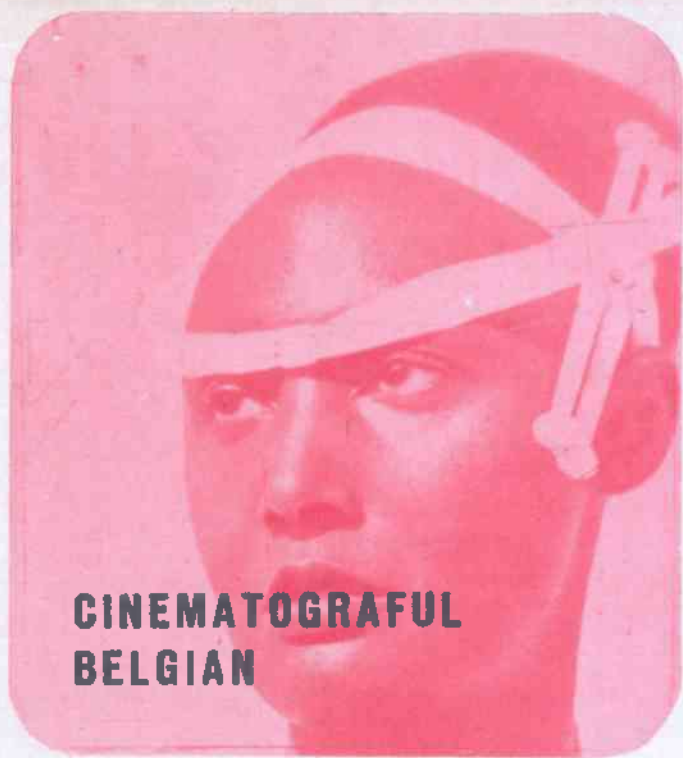
Dacă se vorbește de colaborare, aceasta nu înseamnă amestec în afacerile interne ale organizațiilor. Nu acesta este obiceiul nostru. Dar problema se poate discuta, iar diferitele păreri pot fi studiate.

După părerea W.A.Y., F.M.T.D. ar fi o organizație antidemocratică. Dar în același timp Adunarea Mondială a Tineretului desemnează secretari regionali însărcinați „să administreze politica W.A.Y.” și nu acceptă decît afilierea de comitete naționale. Aceasta contrastează cu practica și Statutul F.M.T.D., care stipulează:

„În cadrul F.M.T.D. intră organizațiile de tineret ale diferitelor țări, cu tendințe politice, credințe religioase, forme de activități diferite care, pe baza egalității și a respectului reciproc al autonomiei, înțeleg să-și coordoneze eforturile pentru o mai bună satisfacere a intereselor tineretului și pentru contribuția lor la idealurile comune ale democrației, prieteniei și păcii mondiale.” Autonomia organizațiilor membre este garantată pe deplin. Fiecare organizație este liberă să nu aplice hotărîrile cu care nu e de acord.

Credem că pe această bază putem sluji mai bine interesele diferitelor organizații și ale tineretului. Totuși nu vrem să impunem felul nostru de a concepe lucrurile și celorlalți sau să căutăm să dăm sfaturi în probleme de structură organizatorică. Sînt probleme interne specifice fiecărei organizații, care nu au nici o legătură cu colaborarea. Credem că aceasta trebuie să se realizeze pe baza respectului reciproc și în problemele de interes comun ale tinerilor.

Tineretul dorește colaborarea și prietenia, fiindcă progresul depinde în primul rînd de atitudinea pozitivă și de eforturile tuturor. În spiritul acesta, F.M.T.D. se adresează conducerii W.A.Y. pentru ca împreună să facă efortul necesar ca să favorizeze colaborarea și înfrînirea dintre toate organizațiile de tineret, fără nici o discriminare, și aceasta în interesul tineretului, al progresului mondial și al păcii.

CINEMATOGRAFUL BELGIAN

Despre cinematografia belgiană se vorbește doar din cauza producției neregulate din țara noastră. Într-adevăr, Belgia nu este înzestrată cu o „industrie” care să producă filme de lung metraj, iar marile publice în general nu cunoaște excelentele realizări ale cineaștilor naționali în domeniul filmului de scurt metraj, domeniu în care școala filmelor documentare belgiene se situează între primele pe plan internațional. Reputația unor specialiști experimentați în filme documentare, ca Storck, Keukeleire, Haesserts, nu mai trebuie amintită. Scopul acestui articol este să vă facă cunoștință cu „echipa de schimb”, adică cu tînăra generație ce „urcă”. „Echipsa” aceasta este salutăată de critica cinematografică, care găsește în ea talente noi de bun augur pentru producția noastră națională.

În Belgia nu există nici un institut al cinematografiei, iar formarea acestei generații s-a desfășurat în mod cu totul empiric. Unii s-au format în străinătate, ca, de pildă, Emile Degelin, realizatorul filmelor „DOCKS” și „SONATA ORAȘULUI BRUXELLES”; el a învățat meseria în Franța și Anglia. Alții, ca Armand van Coppenolle, au fost asistenții unor maeștri binecunoscuți (De Keukeleire), iar alții, ca Paul Meyer, realizatorul filmului „KLINKAART”, au fost înfrînă regizori la teatru și au trecut în cinematografie abia de cîteva ani.

Să vorbim acum despre filme... Trebuie precizat că tinerii cineaști belgieni, cu puține posibilități tehnice ale unei cinematografii artisanale, au dat totuși filme a căror „factură” egalează cele mai bune realizări ale țării străine cu posibilități materiale enorme.

Tendențele producției noastre sînt diverse...

În seria documentarelor „classice”, „NORD-NORD-VEST”

de Armand van Coppenolle, distins cu Premiul național al filmului documentar, este evocarea strălucită a unei campanii de pescuit în Islanda; „WATERLOO”, de Edmond Bernhard, și „SONATA ORAȘULUI BRUXELLES”, de Emile Degelin, sînt salutate ca strălucite poeme vizuale. Filmul lui Paul Meyer „KLINKAART” este incontestabil unul din filmele cele mai interesante produse în țara noastră. El povestește prima zi de lucru a unei muncitoare de 14 ani într-o fabrică de cărămizi, la sfîrșitul secolului trecut, și a fost salutat de întreaga critică ca revelația unui nou talent. Este unul din rarele pamflete sociale produse în Belgia de la „BORINGE” de Joris Ivens și Henri Store. Alți realizatori au pornit-o pe căi din cele mai variate. Jacques Boigelot, cu filmul „FRANCOISE ȘI ORAȘUL”, Jean Delire, cu „BIG BILL BLUES”, Luc de Reusch cu „DE GUELDERODE”, Jacques Carpent, cu „ZIDUL MORTII”, ilustrează această diversitate de temperamente a autorilor noștri de filme.

O mențiune specială trebuie acordată lui Jean Harlez, care, după ce a terminat un film documentar interesant despre un cartier popular din Bruxelles, „OAMENII DIN CARTIERUL MEU”, a realizat singur, fără nici un sprijin financiar, un film de lung metraj „LES MAROLLES”, al cărui cadru îl formează un cartier popular. Rînd pe rînd realizator, montor, electrician, și-a construit singur aparatul de filmat de 35 mm. dînd dovadă de mare curaj.

Iată în cîteva cuvinte un scurt tablou incomplet al tinerii noastre producții.

Cititorii ai „Tineretului lumii”, sper să puteți vedea aceste filme în țările voastre și ele să contribuie la o mai bună cunoaștere reciprocă.

— Atunci pleacă de aici! Azi-noapte au fost prinși doi ca dumeata și au fost împușcați. Unul avea o cămașă roșie, cadrilată.

„Cizmarul! Ce bine că nu m-am dus cu ei!” Începură să-mi tremure picioarele.

— Bine, plec, am reușit să bibli în cele din urmă. Dar dă-mi ceva de mâncare.

— N-am nimic la mine.

Și acum mă mir că n-am rupt-o la fugă și am insistat.

— Te aștept aici. Adu-mi ceva de la canton. N-am mâncat de nu mai știu când.

O FELIE DE PÂINE

— Nu pot să-ți aduc. Am doi soldați cazați în canton. Pleacă dacă nu vrei s-o pățești.

Devenisem blazat, nepăsător:

— Atunci spune-mi măcar unde mă aflu.

— Aproape de Esztergom. Dar te sfătuiesc să ocolești orașul. E plin de nemți. Se evacuează.

Am luat-o spre stînga, unde se întindea păduricea. Îmi venea să plîng de ciudă. Cum să mori la douăzeci de ani de foame ca un șobolan!?

Soarele ardea atât de puternic de parcă ar fi fost supărat pe mine. Transpiram și simțeam cum mă părăsesc puterile. Volam să mă așez, să nu mă mai ridic, dar m-am întreat ironic: „Dacă tot trebuie să mori, de ce să nu mori la umbră?”

Ajuns în pădurice, am scos pînea rabinului din buzunar. La vederea pachetelului, stomacul mi se zgîrci și am început a înghiți în sec ca un bolnav de febră. Eram convins că dacă n-aș fi avut pînea n-aș fi ajuns nici pînă aici. Cine știe dacă, împins de foame, nu m-aș fi dus să cer de mâncare soldaților și dacă ei nu m-ar fi împușcat ca pe cizmar! Nu! N-am voie să mînc din pînea! Acum felia asta de pîine e singurul lucru care îmi dă încă putere. Trebuie să mă ridic și să pornesc la drum! N-are nici un rost să-mi pierd vremea! Am pus din nou pachetelul la loc! Mergînd din cînd în cînd, îmi pipăiam buzunarul să controlez dacă mai e acolo. Uneori totul mi se părea că e numai un vis și că, în curînd, o să mă trezesc în cabina mea de pe șlep. După cîteva ore de mers descopăr la marginea pădurii o fermă. Mă apropii convins că după cîteva minute mi se sfîrșește calvarul. Tocmai vreau să strig cînd, la umbra pomilor, descopăr cîteva camioane militarești. Îmi string dinții, pipăi felia de pîine din buzunar și ocolesc ferma.

Spre seară mă trezesc pe o șosea națională. Nu mai îmi pasă de nimic. Acum e totuna. Scot pachetelul din buzunar și vreau să mînc. Acum nu mai e nici o forță care să mă poată opri; desfac nodul batistei și aud din urmă clacsonul înfuriat al unei mașini. Un turism. Bag repede pachetelul în buzunar și fac semne largi cu mîna. Aș vrea să opresc mașina. Într-adevăr, mașina se oprește în apropierea mea. La volan descopăr un soldat neamț. Na, numai asta mi-a mai trebuit!

Mă apropii liniștit de mașină. Spre mirarea mea, nu mai mi-e teamă.

— Sînt marinar de la D.D.S.G., spun și-i arăt legitimația de marinar. Vreau să mă duc la Pesta.

Îmi face semn să mă urc.

Stînd lîngă șofer, un timp uit de foame. Pe urmă stomacul începe să se agite iarăși. Totuși rabd vitejește. Soldatul nu trebuie să vadă că mi-e foame. S-ar putea să intre la bănuiele. Mă forțez să nu adorm.

Au apărut zorile cînd am ajuns la Budapesta. În centrul orașului spun că vreau să cobor. Șoferul oprește mașina. Îi mulțumesc și pornesc înspre casă. Mi-e rușine să scot pînea în mijlocul străzii. Nu știu de ce, dar am impresia că un om flămînd e mult mai bătător la ochi decît unul sătul. Pipăi felia de pîine din buzunar și-n gînd îmi mulțumesc rabinului. În fond el m-a salvat. Cine știe ce-aș fi făcut dacă n-aș fi avut felia asta de pîine! Aproape de casă mă oprește o patrulă militară. Sint cum îmi năvălește singele în obraz. Tac ca să nu biblii.

— Legitimația! Îmi poruncește un plutonier gras.

Scot legitimația de marinar și i-o întind:

— Matroz.

Plutonierul răsfoiește legitimația germană, pe urmă se întoarce către ceilalți din patrulă:

— Dă-l dracului, e neamț.

Bine că nu i-am vorbit pînă acum. Îi salut scurt, nemțește.

Acasă, la întrebările nevastei, nu mai am putere să-i răspund. Cad pe o canapea, dar nu pot să adorm. Mirosul de mâncare îmi gîdilă nările. Îmi aduc amînte de pînea evreului. Scot pachetelul din buzunar și-l desfac zîmbînd:

— Uite, asta m-a salvat...

— Batista asta murdară? Ce ai în ea?...

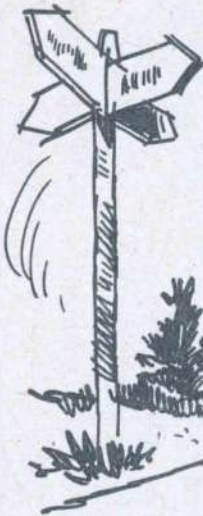
— O felie de pîine.

Deodată camera începu să se învîrtească cu mine.

Nu mai disting nimic decît bucățica de scîndură care cade din batistă.

— Îți mulțumesc, rabinule!

(Material primit la concursul organizat anul trecut de revista „Tineretul lumii”)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											

DRUMURI

ORIZONTAL: 1) Drum — Îi întoarce din drum pe superstițioși; 2) Prin crearea lui s-a scurtat drumul către Indiile răsăritene — Servea la pavat drumurile acum cîteva decenii; 3) Rinforzando (muz.) — Cel dintîi — Iarăși drum; 4) „Ca pe-o bufnîș-o-nconjoară! Și-o petrec cu chiu cu vai, / Și se șin de dînsa scoi, / Plînă-i strîmta ulicioară / De alai” (Coșbuc) — Piatră pentru pavat străzile; 5) Sat de tătari în Caucaz — Merg pe drum, dar nu pe jos; 6) Le capeți la drum lung cînd te supără încălșămîntea — De la (od.); 7) A-și da drumul — Alt nume dat soției lui Vișnu; 8) Îl au drumurile nepietruite (Trans.) — Ajuns pe drumuri; 9) „Nu e... pe stradă”, titlul unui cunoscut tango — A-și face drum; 10) Compune „drumul robilor” — Te duce pe drumul cel bun; 11) Pronume — Omul despre care cîntecul spune că se cunoaște după pășit (fem.); 12) Aici — Se... pregătește pentru a merge pe două cărări! — Ilariant; 13) Drumuri! — Una din caracteristicile ultimului drum!

VERTICAL: 1) Cotitura drumurilor de fier — Merg pe drumul drept; 2) Meșterul care face pod de gheașă peste maluri — Legendari; 3) Curse! — De o parte și de alta a marilor bulevarde (sing.) — Căruia i s-a fixat drumul (pop.); 4) Zeamă — Drumuri asfaltate; 5) Leși la plimbare ca să-l... iei! sau elementul unuia din cele trei drumuri — Le întîlnești pe drumuri de munte — Literă japoneză; 6) „Cine umblă pe toate drumurile nu ajunge nicîieri” (pl.) — Diftong; 7) Ciubuc — Iubit; 8) Idem — Întăritură făcută în mijlocul drumului; 9) Umblar de colo pînă colo (pl.) — Din Iberia; 10) Au coarnele întinse înlături (fem.) — Bariere; 11) Zicala spune că-i șade bine cu drumul — Cuolnt sinonim cu ștafetă și bătea drumul între Moldova și Poartă; 12) Drumuri mișcătoare — Drumul pe care se desfășoară o călătorie cu indicarea localităților de parcurs (pl.).

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

ATOMIUM

ORIZONTAL: 1) Belgia — Atomium; 2) Anu — Sticlă; 3) Molecula — Aur; 4) Bruxelles — Irit; 5) Um — Pal — Raft — Tu; 6) Motiv — Viitor; 7) Raza — Înălțări; 8) Târî — Ozon — Ar; 9) Etc. — Iută — Am; 10) Esti — Stă — Rabat; 11) Știință — Atrăși; 12) Tîe — Satelit — Un; 13) Îl — Noros — Ora; 14) Londra — Tipar. **VERTICAL:** 1) Bambus — Trestie; 2) Enorm — Ra — Stil; 3) Lulu — Măreție; 4) Expoziții — Po; 5) Inceată — Ns; 6) Ulă — Stand; 7) III — Vizitator; 8) Aer — Nouă — Era; 9) Ts — Șavant — Aio; 10) Oto — Fil — Artist; 11) M — Itită — Art.; 12) Icar — Tarabă — Op; 13) Uluitor — Măsura; 14) Mărtorii — Tînar.

CINE VREA SĂ

NANKING, NANKING, P.O. BOX 40, CHINA: în limba franceză, cu toate țările.

SETH CHANSMAL MUNOT, 66 SAKHARPETH, SHOLAPUR, INDIA: 28 de ani, în limbile engleză și hindusă, despre filatelle, filozofie, psihologie, cărți postale, cu toate țările.

RAINER SCHEIBE, BURGSTADT/SA, ROSA LUXEMBURG-PLATZ 6, R.D.G.: 15 ani, în limbile germană și engleză, franceză și rusă, cu filateliiști din Suedia, Franța, Austria, Cehoslovacia, Olanda, Elveția, Italia.

KUC BOLESŁAW KROKOV, BISKUPIA, 18/10, POLONIA: 16 ani, în limbile polonă, rusă, germană, despre sport, filatelle, cărți postale, fotografii, jazz, filme, turism.

ASAMANJA SIDHANTA F/346 KISHAN-NAGAR, KOLTA, LODI ROAD 1, NEW DELHI 3, INDIA: 17 ani, în limbile engleză, franceză, rusă, despre filatelle, limbă, literatură, turism, artă, cărți postale, mai ales cu Suedia, Germania, Australia, U.R.S.S., Italia, S.U.A., Franța.

MD. JALAB ULLAH, C/O MARI RAYIS ULLAH, TALPUKUR EAST (KANDIPAR) PO, COMILLA DIST. TIPPERA, EAST PAKISTAN: în limba engleză, despre filatelle.

MONA VNDER POORTEN, BANDARAWATTA GROUP, HANATTEWERWA, WARIYAPOLA, CEYLON: 16 ani, în limba engleză, cu Europa, despre cărți postale și numismatică.

BLEBEA SERBAN, STR. VASILE ROAITĂ 7, CARACAL, ROMANIA: 16 ani, în limbile română, franceză, rusă, cu toate țările.

SUKHADEO G. GAVALI, 214 GANESH PETH, POONA 2, INDIA: student de 17 ani, în limba engleză, despre filatelle, cărți postale, cu țările democrat-populare.

PETER BETHAUSEN, BELLENSTEDT/HARZ, OBERSCHULE, R.D.G.: 16 ani, student la școala superioară, în limbile germană, engleză și rusă, despre filatelle, muzică, literatură, sport, filme, teatru și artă.

KHUSH DIL KHAN, 16, MEDICAL HOSTEL, MELEOD ROAD, KARACHI, PAKISTAN: 21 de ani, student la medicină, în limba engleză, despre fotografii și numismatică.

GO YOUW GIE, 137 RAJA STREET, BARJUMAS, JAVA, INDONESIA: 15 ani, în limba engleză, despre filatelle, literatură, fotografie.

ASHOKE KUMAR GHOSAL, C/O SJ-SS. GHOSAL, CONTRACTOR'S AREA, BISTUPUR, JAMSHEDPUR, BIHAR, INDIA: student de 20 de ani, în limbile engleză și hindusă, despre filatelle, fotografie, muzică, arhitectură, natură.

POP MIHAI, SATU MARE, STR. RĂCOȚI 10, RAIONUL SATU MARE, REGIUNEA BAIA MARE, ROMANIA: student la biologie, în limbile franceză, engleză, germană, spaniolă, rusă, italiană, despre cărți postale, fotografii etc.

ERIKA PRZYBOROWSKY, BLN. LICHTENBERG, HAGENSTR. 34, R.D.G.: 17 ani, în limbile germană, engleză, rusă, despre sport, filatelle, cărți postale, fotografii, amintiri.

CIANG YEN HWA, MANGGA BESAR VII/A, G.G. SANAT, DJAKARTA, INDONESIA: 20 de ani, în limbile engleză și indoneziană, despre fotografii, filatelle, cu Franța, Germania, U.R.S.S., Ungaria.

MYRNA DIRCKZE, 40, DAVIDSON ROAD, HAVELOCK TOWN, BAMBALAPITUJA, COLOMBO, 3, CEYLON: 14 ani, în limba engleză, cu S.U.A., America Latină, Italia, Spania, Hawaii, despre jurnale de modă, parfumuri etc.

FAROUK EL HASSAN, BAB-EL-RAMEL, TRIPOLI, LIBAN: 20 de ani, în limbile engleză și arabă, despre fotografie, muzică, dans, natație.

MADHU SUDUN MOHANTRY, RAIWANJIPUR HIGH SCHOOL, P.O. RAIWANJIPUR, DT. MAYURBHANJ, ORISSA, INDIA: în limba engleză, despre filatelle și fotografie.

DĂNESCU MIHAI, SANATORIUL MOROENI, RAIONUL PUCIOASA, REGIUNEA PLOEȘTI, ROMANIA: în limbile spaniolă, franceză și engleză, despre literatură, timbre, mai ales cu Spania, Franța, Anglia, Suedia.

KHENG ENG HWA, DJL. OJEND SUDIRMAN 2411, PALEMBANG, SOUTH SUMATRA, INDONESIA: 15 ani, în limbile engleză și indoneziană, despre filatelle.

MARIANNE MEWES, BERLIN-KAULSDORF, KRATKESTR. 15, R.D.G.: cu U.R.S.S., Cehoslovacia, S.U.A., România, Anglia și Italia.

PRAFULLA KUMAR SENAPATI, NORTH HOSTEL, F. M. COLLEGE, BALASORE, ORISSA, INDIA: în limba engleză, despre sport, filatelle, cărți postale, filme, cu Japonia, România, U.R.S.S., Marea Britanie, Bulgaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Danemarca, S.U.A., Germania, Ungaria.

HANS WESCHKE, BLEICHERODE/HARZ, HAUPTSTR. 71, R.D.G.: în limbile germană și rusă, cu Apusul, despre fotografii și sportul submarin.

SIEM KIAN HIAN, 90 DJL. TJIBADAK, BANDUNG, INDONESIA: în limba engleză, cu toate țările, pe teme diferite.

CRISTIAN CHRISTENSEN, OSTER FARI-MAGSGADE 32, 3, KOPENHAGEN DANEMARCA: în limbile germană și daneză, despre muzică, radio, timbre.

LIVIU BOGDAN, CONSTANȚA, STR. N. BĂLCESCU 5, ROMANIA: în vîrstă de 29 ani, în limbile engleză, franceză și germană, despre filatelle și dansuri folclorice.

BOYSIE R. PARASRAM, 92 HIGH STREET, SAN FERNANDO, TRINIDAD, B. W. INDIES: 19 ani, în limba engleză, despre cărți postale, fotografie, sport și timbre.

JORGE RAMOS MORALES, F. RIESTRA 472, GUADALAJARA, MEXIC: 25 de ani, în limbile germană, engleză, franceză, spaniolă și italiană, despre ziare.

URSULA KIEHL, KARL MARXSTADT, AUGUSTSBÜRGERSTR. 13, R.D.G.: în limbile rusă, polonă și germană cu U.R.S.S., Polonia, China etc.

CATHERINE JOZSA, BUDAPESTA VII, CSENGERY U. 7, UNGARIA: 15 ani, în limbile engleză și maghiară, despre muzică, sport, timbre, cărți postale, literatură.

ABDEL MAYID KHAYER, STR. 12 OMAR EBEN EL KHATTAB, DIER EZ ZOR, SIRIA: în limba engleză, cu toate țările.

OTTO PASCHKE, ZERBST, PUSCHKIN-PROMENADE 12, R.D.G.: în limba germană, despre timbre, etichete de pe cutiile de chibrituri, cu toate țările.

SZILAGYI LASZLO, DEBRECEN, TIMAR U. 62, UNGARIA: în limba engleză cu toate țările.

CONSTANTIN ȘI MIHAIL ENACHE, A-DINCA, RAIONUL TÎRGOVIȘTE, REGIUNEA PLOEȘTI, ROMANIA: învățător și geolog, despre teme în legătură cu profesia lor, schimb de reviste și de fotografii, în limbile franceză, rusă, greacă, germană și maghiară.

FRED J. REIMMER, C/O S.M.B.D., P.O. BOX 195, ACCRA, GHANA; AFRICA OCCIDENTALĂ: 20 de ani, în limba engleză, despre filatelle, religie, cărți postale, agricultură etc.

GERHARD KOSS, ROBEL/MÜRITZ, R.D.G.: 26 de ani, antrenor sportiv, în limbile germană și engleză, cu toate țările, despre sport (atletism) și filatelle.

ILIE MANOLESCU, STR. N. TITULESCU 20, CONSTANȚA, ROMANIA: student, în limbile franceză, rusă, italiană, germană, despre filatelle, cărți postale.

HONANG KING JUNG, UNIVERSITY OF

LIESER ISTNER, HAIFA, FRENCH CARMEL, RAMAT-SHAUL 3/III, ISRAEL: în limbile germană, rusă, polonă, ivrit (ebraică), despre filatelle.

HERBERT BÜSING, BIELEFELD, AP-FELSTR. 7, R.F.G.: 22 de ani, în limbile germană, engleză și franceză, despre politică, sport, teatru și film.

WILLIBALD ENGL., KREMS a.d.T., GOGLSTR. 18/1/2, AUSTRIA: în limba germană, despre sport, muzică, dans, filatelle, ilustrație, politică, ziare și insigne.

LEO SCHNAPP, BUCUREȘTI 34, STR. DIMITRIE RĂCOVIȚA 14, ROMANIA: despre schimbul de bancnote și bilete speciale din lume, obiecte de artă folclorică, filatelle, în limbile germană și română.

WOLFGANG PRÜFER, ALTENBURG, BEZ. LEIPZIG, FRIEDR. EBERTSTR. 31, R.D.G.: 16 ani, în limbile rusă, engleză, franceză, germană, despre filatelle, cărți postale, etichete de pe cutii de chibrituri, sport, filme.

ELISABETH STELLEK, BUDAPESTA VII, CSENGERY U. 6, UNGARIA: 15 ani, în limbile engleză și maghiară, despre sport, cărți postale, fotografii, filatelle.

CORESPONDEZE CU NOI ?

VOR SĂ CORESPONDEZE CU TINERI DIN ROMÂNIA:

Mr. **KAZUYOSI AOKI**, 1.590 **BUZOO URAWASI, SAITAMA-KEN, JAPONIA**; colecționează timbre, ilustrate, fotografiile, corespundează despre obiceiuri populare, muzică, lectură, sporturi, cinematograf, în limba engleză.

GIANFRANCO BUSSETTI, BARI, VIALE ENNIO 1, ITALIA; în limba italiană, despre subiecte generale; este ascultător al emisiunilor pentru străinătate ale radiodifuziunii române.

SZAREK LESTAW, KLODZKO, ul. PTASIA 1 m. 4, WOJ. WROCLAW, POLONIA; are 23 de ani, corespundează în rusă și polonă, colecționar de mărci poștale.

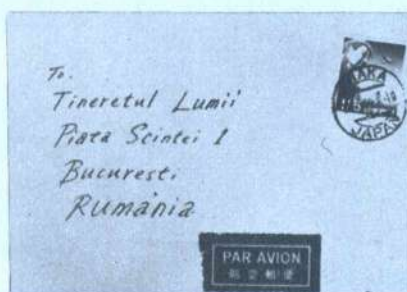
V. KOSCIUSKA, LITOVSKA-IA S.S.R., VILNIUS, PUSU 17-4, U.R.S.S., pictor; colecționează semne de carte „ex libris”, corespundează în limbile lituaniană și rusă; câteva exemplare din astfel de semne au fost depuse de prietenul lituanian la serviciul bibliografic al Bibliotecii centrale universitare din București.

ECHARD VALLENTIN, KOHLMÜHLE 37, b. BAD SCHANDAU KR. SEBNITZSA/R.D.G.; despre subiecte cu caracter general, în limba germană; este ascultător al emisiunilor pentru străinătate ale radiodifuziunii române.

TAKUMI MATSUMURA, KUROSAKI - CHO 12, KITA-KU, OSAKA, JAPONIA, 27 de ani; despre timbre, sporturi, muzică etc., în limba engleză.

TÖRÖ ETELKA, SARBOGARD, ALL. ALT. GIMNAZIUM, UNGARIA, 16 ani; despre subiecte generale, în limba maghiară.

B. KNAUER, WEISSIG/FREITAL, BEZ DRESDEN HAUPTSTRASSE 1, R.D.G.; despre teme generale, în limba germană; este ascultător al emisiunilor pentru străinătate ale radiodifuziunii române.

Plicul trimis de **TAKUMI MATSUMURA**

SILVANO PEDRABISSI, SORESINA (CREMONA) VIA DEI MILLE 5, ITALIA; de asemenea ascultător al emisiunilor pentru străinătate ale radiodifuziunii române, în limba italiană, pe teme privind viața tineretului român și italian.

FURMANSKI ZBIGNIEW, BOCHNIA UL. SOLNA GORA 16, POLONIA, 18 ani; cititor pasionat al revistei „Tineretul lumii”, îl interesează jazzul, filatelia, filmele, discurile.

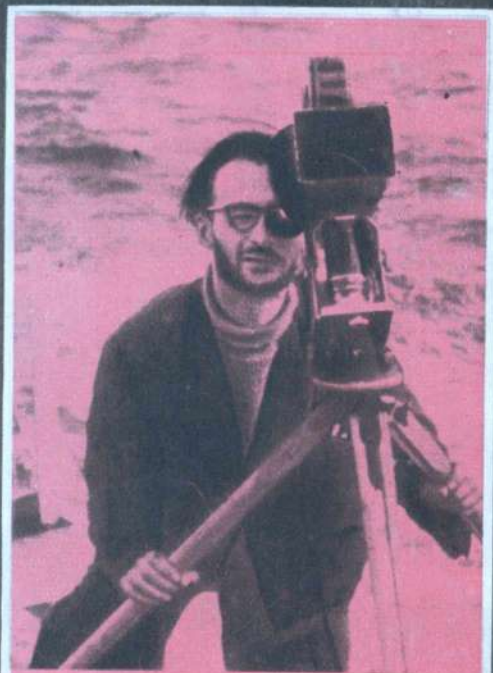
DANTE TOSETTO, MONTEVIDEO, CHARRUA 1.814, URUGUAY; despre preocupările tinerilor, în limbile spaniolă și engleză.

MILOS NOVAK, HORNÍ POČERNICE U PRAHY, SOKOLOVSKA CÍSLA 122, CEHOSLOVACIA; cu tineri români care cunosc limba cehă, despre cîntece populare, schimb de discuri și alte subiecte.

BRUGINI ACHILE, SORESINA (CREMONA), VIA 4 NOVEMBRE NR. 12, ITALIA; despre subiecte generale, în limba italiană.

HORST WÖHNER, ERFURT 1911/I, R.D.G., 21 de ani; îl interesează filmele, sportul, literatura, cărțile poștale ilustrate și timbrele, corespundează în limba germană.

Regizorul A. van Coppenolle în timpul
turnării filmului documentar „NORD -
NORD-VEST”

Cinematografia belgiană

(vezi reportajul de la pag. 26)